C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark Stone 22 - Honba za grálem.pdb

PDB Name: J_P_GAREN-Mark Stone 22 - Honba
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JEAN-PIERRE GAREN

Mark Stone

HONBA ZA GRÁLEM

1

Dveře výtahu se syčivě otevřely a uvolnily průchod kapitánu Marku Stoneovi. Byl to pevně stavěný, tmavovlasý, asi pětatřicetiletý muž s energickým výrazem ve tváři.

Když vstoupil do kanceláře, sekretářka seděla za stolem a byla zahleděná na několik kontrolních monitorů před sebou.

"Dobrý den, Peggy. Nač najednou ten spěch, vždyť mám ještě dva týdny volna?"

Peggy byla pravá stará panna. Bylo jí kolem padesátky, měla hranatou tvář s výraznou čelistí a seschlou kůží. Na jejím dlouhém, tenkém nose seděly starodávné brýle, které dělaly její oči směšně malé. Nenápadně se pousmála a tenké rty se pootevřely. Nedokázala před Stonem skrývat své pocity sympatie. Ačkoli ji Stone škádlil stejně jako ostatní agenti Služby pro dohled nad primitivními planetami, měla ho ze všech agentů nejraději. Kromě jiného se jí líbily jeho živé oči a navíc nezapomínala, že Stone zachránil život generálovi Khovovi, když se ztratil na jedné vzdálené planetě.

"Generál vám vysvětlí, o co jde. Dejte si pozor, není dnes v nejlepší náladě."

Mark si útrpně povzdechl.

"Řekněte mu, že jsem tady a že se už nemůžu dočkat, až mi oznámí, kam poletím. Vlastně se mi to teď docela hodí, strávil jsem nádherný týden se slečnou Swensonovou..."
"Vidím, že si s nejbohatší ženou v Galaxii stále dobře rozumíte."
"To ano, ale rád na nějakou misi odjedu. Slečna Swensonová odjíždí na nějakou cestu s přáteli a vzala si do hlavy, že mě vezme s sebou. Určitě bych se s těmi lidmi, kteří nemluví o ničem jiném než o penězích, smrtelně nudil."
Sekretářka pohlédla na zelené světlo nad dveřmi.
"Jděte dál, kapitáne, generál vás očekává."
Když vstoupil do kanceláře svého nadřízeného, musel Mark potlačit naštvaný výraz, který se mu vedral do tváře. Vzduch byl přímo prosycen tabákovým kouřem. Generál přitom kouřil jedině tehdy, když k tomu měl nějaký vážný důvod.
Khov byl dvoumetrový obr vážící téměř metrák, jeho zcela holá lebka se leskla na všechny strany a po jakýchsi vzdálených mongolských předcích zdědil lehce šikmé oči. Špičkou cigarety ukázal na židli a pokynul Markovi, aby se posadil. Váleček popela, který mu při tom pohybu spadl na stůl, smetl nedbale obrovskou rukou na zem. Generál Khov řídil pevnou rukou Službu pro dohled nad primitivními planetami již více než deset let.
"Posaďte se, Stone," zabručel. "Mám jeden problém."
Nadzdvihl se v křesle, které pod jeho vahou úpěnlivě zaskřípalo.
"Právě před chvílí jsem měl schůzku s prezidentem. Vypadá to, že budeme potřebovat dobrovolníka pro jeden úkol..."
Generál na okamžik zaváhal. Mark za něj větu dokončil:
"...Jestli tomu dobře rozumím, mám jím být já. Pokud si vzpomínám, nenabízíte mi úlohu dobrovolníka poprvé. Raději mi rovnou řekněte, jaký je cíl mise, ať neztrácíme čas."
Khov vybuchl smíchy a zahrabal v šuplíku svého stolu, odkud vytáhl láhev skotské.
"Nemám skleničky, podejte mi kelímky z automatu na nápoje. Ostatně, ani na okamžik mě nenapadlo, že byste odmítl. Špatnou náladu mám z toho, co mi prezident nařídil."
Vyklopil do sebe sklenku whisky a pokračoval:
"Budete doprovázet slečnu Nancy Grantovou."
"Prezidentovu dceru?"
"Přesně tak," zamumlal Khov. "Je vyslána fakultou prehistorických věd na planetu Armina a právě dostala od rady povolení k odjezdu."
Na Stoneův tázavý pohled dodal:
"Jde o humanoidní planetu objevenou před necelým stoletím. Podle zpráv dvou expedicí, které jsme tam vyslali, poslední tam byla před rokem, na ní žije civilizace na středověkém vývojovém stupni."
"A co tam bude prezidentova dcera dělat?"
"Vysvětlí vám to sama. Posílá ji tam její snoubenec Petr Anderson. Je to velký zvíře na fakultě a navíc je velmi bohatý."
"A důvod vaší špatné nálady?"
Generál uhodil do stolu tak silně, až se láhev skotské zakymácela.
"Tato expedice by mohla vytvořit nebezpečný precedens! Vydáme-li povolení k výzkumu planet, byť s čistě vědeckým cílem, zasahujeme do zákona o nevměšování. Žádosti o výzkum se pak pohrnou odevšud a fakulty se na tyto ubohé planety vrhnou jako masařky na..."
Mark souhlasně přikývl.
"To ještě naštěstí nenastalo. Pokud jsem tomu dobře rozuměl, povolení bylo vydáno zcela výjimečně. Co ale chce ta dívka na Armině hledat?"
"Z jejích výzkumů jsem zatím nic nepochopil."
Generál se podíval na hodiny zavěšené na zdi.
"Měla by sem za chvíli přijít," řekl Khov a dodal:
"Vždycky jsem vám důvěřoval, Stone. Doufám, že se budete chovat zodpovědně i tentokrát. Buďte ale opatrný! Prezidentova dcera má na svého otce až moc velký vliv! Jestli s vámi nebude spokojená, buďte si jistý, že si bude stěžovat. Bohužel se má rozpočet SDPP projednávat v radě už příští měsíc.

Nezapomínejte, že máme mnoho nepřátel, kteří by měli ze zrušení zákona o nevměšování radost, neboť by jim to umožnilo tyto primitivní planety plenit. Až dosud nás prezident podporoval a bylo by katastrofální, kdybychom o tuto podporu přišli."
"Udělám, co bude v mých silách, generále," řekl Mark. "Víte, že nejsem žádný velký diplomat. Možná byste měl pro tuto misi uvažovat o někom přizpůsobivějším."
Khov si hluboce povzdychl.
"To je právě ten problém. Prezident si vyžádal výslovně vás a já ho mohu těžko neuposlechnout."
V interfonu se rozezvučel hlas sekretářky.
"Právě přišla slečna Grantová, pane generále."
"Ať vstoupí, Peggy."
Prezidentova dcera byla osmadvacetiletá, urostlá světlovláska s kulatým, pravidelným obličejem. Za ní přicházel Petr Anderson, opálený třicátník atletické postavy s výrazem nenapravitelného svůdce.
Khov vstal a začal je představovat:
"Kapitán Mark Stone, který povede vaši misi."
Nancy si Marka prohlédla modrýma, trochu studenýma očima.
"Ráda vás poznávám," řekla suchým hlasem. "Vaším úkolem je doprovázet nás, ale chci vás upozornit, že velitelem celé expedice jsem já."
Mark se do odpovědi pustil se zjevným sebezapřením. Jeho slova nicméně vyvolala u Khova úlevný povzdech.
"Jsem vám zcela k dispozici, slečno."
Naštěstí byl stisk Andersenovy ruky upřímný a srdečný. Dokonce lehce pokrčil rameny, aby dal najevo, že slečně Grantové je lepší neodporovat.
Slečna Grantová se posadila do křesla, otevřela kufřík a vytáhla z něj objemný spis, který otevřela.
"Neztrácejme ale zbytečně čas a vraťme se k našemu úkolu! Předpokládám, kapitáne, že jako specialista na středověké civilizace víte, co je to grál."
Mark dal pokrčením ramen na vědomí, že ne. Nancy se na něj zadívala pohrdlivým pohledem.
"Nevzdělanost vašich agentů, generále, mě překvapuje," řekla jízlivě.
Do tíživého ticha pak dodala:
"Legenda o grálu inspirovala důležitou literaturu pozemšťanů v období od jedenáctého do třináctého století. Byla to váza nebo spíše pohár, který obsahoval několik kapek Kristovy krve. Mnoho rytířů se vydalo hledat grál, ale jen ti nejodvážnější a nejčistší se mu mohli přiblížit."
"To je zajímavé," uchechtl se Mark. "Ale víte přece, že SDPP nevlastní dosud stroj, který by dokázal vrátit čas. Nechápu, jak vám mohu pomoci."
Slečna Grantová řekla netrpělivě:
"Počkejte! Zdá se mi, že se budu muset postarat o vaše zanedbané vzdělání. Nevím, jak jste mohl být přijat do SDPP! Byla bych pro, aby se příště účastnil zkoušek vždy někdo z naší fakulty."
Khov, podrážděný kritikou svého oddělení, živě zaprotestoval:
"Tuto otázku jsme už několikrát řešili. SDPP má statut nezávislé služby podléhající pouze Nejvyšší radě, jejímž jsem členem. Odvolat mě může pouze Rada nebo prezident."
Petr měl pocit, že atmosféra houstne, a tak rychle řekl;
"Jsme si vědomi vašich zásluh, pane generále, a slečna Grantová o nich rozhodně nechce pochybovat."
"Promiňte mi tu poslední poznámku, která se nevztahuje k tomu, o čem jsme mluvili," řekla omluvně slečna Grantová. "Raději dokončím, co jsem začala. Vypadá to, že mnichové žijící ve středověku upravili legendu o dobývání grálu podle svého, protože ve starých keltských příbězích nalezneme zmínku o nebezpečném hledání nějakého tajuplného předmětu."
Protože nevěděl, kam přesně slečna Grantová míří, Mark se zdržel komentáře a trpělivě poslouchal.
"A tady začíná má práce. Studovala jsem všechny zprávy z misí agentů SDPP, kteří zkoumali planety, jejichž civilizace dosáhly nebo překročily středověké období. Je jich asi patnáct. Stálo mne to dost času a sil, zprávy se sice nezmiňují o středověké literatuře, ale ve třech jsem nalezla stejnou legendu. První dvě se týkají dávných událostí, avšak poslední je skutečně důležitá. Vyplývá z ní, že právě v této době jsou možná na Armině ještě rytíři, kteří hledají grál. A naším úkolem je zjistit, jestli se za mýtem skrývá nějaká

skutečná událost."
"Uznávám," přiznal Mark, "že je tato hypotéza duchaplná a zasluhuje si více pozornosti. Co tedy chcete dělat?"
Slečna Grantová poklepala prstem na složku.
"Vše je celkem jasné. Půl roku jsme na tom s Petrem pracovali. Při cestě vám vysvětlím, co od vás očekávám."
Anderson dodal:
"Čekali jsme už jen na poslední povolení Rady. Teď, když jsme je získali, chceme co nejrychleji odletět."
"Je loď připravena, generále?" zeptala se Nancy.
"Hned jak vydala Rada povolení, vydal jsem příslušné rozkazy. Poletíte Neptunem jako obvykle."
"V tom případě odletíme ještě dnes večer!"
"To je trochu moc narychlo, ne?" zaprotestoval Mark. "Potřebuji čas, abych mohl připravit androida a nahrát mu příslušné informace, které jsem získal během poslední mise na Arminu."
"Ani na to jsme nezapomínali," poznamenala posměšně Nancy. "Petr strávil celou noc programováním androida, který nás bude doprovázet. Je to jeden z posledních modelů, dodalo nám ho oddělení pro výzbroj SDPP."
Markovy rysy ztuhly.
"Raději bych s sebou měl svého Raye."
Generál se se zájmem podíval na Stonea. Věděl, že mezi ním a jeho androidem se v průběhu mnoha let vytvořila podivná pouta. Podle technických dat inženýrů, kteří roboty sestrojovali, byli androidi polidštění roboti, kteří pracují pouze na základě svého naprogramování. Khov ale věděl, že je to nepřesné. Ray byl jedním z mála modelů, kterému byl doplněn psychický amplifikátor umožňující mentální spojení s člověkem, a to ho odlišovalo od ostatních strojů.
"Čemu vy dáváte přednost, není pro nás důležité," řekla ostře slečna Grantová. "Nemůžeme si dovolit ztrácet čas vašimi rozmary!"
"Uvidíte, že nové androidy jsou skutečný zázrak," řekl Anderson více diplomaticky, "budete mít ještě čas se s ním seznámit"
Když viděl, jak Mark pokyvuje hlavou, široce se pousmál, vycenil své rovné bílé zuby a dodal:
"Tato malá změna ve vašich zvycích si zasluhuje odškodnění," řekl Anderson a vytáhl platební známku. "Tady je deset tisíc dolarů, to je přece slušná kompenzace!"
Mark se ale nepohnul, a tak Anderson po určitém zaváhání položil známku na generálův stůl.
Mark vytáhl vztekle ze své kombinézy dvě stejné známky a hodil je na stůl.
"A tady je dvacet tisíc navíc! Za to si už můžete koupit jiného otroka!"
"Ale... to je několikaměsíční výdělek," vykoktal ze sebe Anderson.
Khov, jehož nervy byly už nějakou chvíli na pochodu, prohlásil s uštěpačným úsměvem:
"Kapitán Stone je dobře finančně zajištěn a rozhodně není v SDPP kvůli penězům."
V Andersenových očích se zableskla nenávist.
"V tom případě vás, pane generále, žádáme, abyste nám doporučil někoho jiného s lepším vychováním."
"Myslím, že je zbytečné prodlužovat toto setkání, pane generále!" prohlásil Mark. "Dovolte mi odejít."
Protože Khov s odpovědí váhal, ujala se slova Nancy:
"Moment. Kapitáne, tento rozhovor nezačal nejšťastněji, všichni jsme trochu nervózní. Petr vás nechtěl v žádném případě urazit. Omluví se vám a vy byste to měl přijmout."
Aby předešla Andersenovým protestům, sama dodala: "Uděláte to, Petře, viďte. Je to moc důležité. Prezident i Rada dlouho s povolením k misi váhali a nakonec souhlasili pod podmínkou, že s námi poletí kapitán Stone. Kdyby odmítl, naše expedice se neuskuteční!"
Obrátila se na Marka a jemným hlasem pokračovala:
"To je důkaz toho, jak si vás prezident a admirál Neuman, šéf Vesmírné policie, cení."
Anderson rychle zareagoval a pousmál se:
"Myslím, že jsem se choval hloupě. Omluvte mne."
"Nemluvme už o tom," řekl Mark.
Když viděl, jak se Petr podíval na známky s penězi, poznamenal:

"Myslím, pane generále, že byste měl ty peníze věnovat na účely SDPP. Například na studijní stipendia pro děti agentů, kteří zahynuli ve službě. A teď zpět k naší cestě. Kde jsme skončili?"
"Žádný jiný požadavek kromě vašeho androida nemáte?" zeptala se Nancy.
"Nejde o mé rozmary, věřte mi. I když je mé vzdělání plné mezer, mám s misemi na primitivní planety zkušenosti. Vystavujete se velkému nebezpečí, a protože jsem zodpovědný za vaši bezpečnost, rád bych měl u sebe stroj, jehož reakce dobře znám. Jakmile mi opatříte program pro mého androida, můžeme odjet, třeba ještě dnes v noci."
"Raději zítra ráno," prohlásil Anderson. Potřebuji ještě v noci pracovat na programu, plánovaném pro jiného androida, a zadaptovat ho na ten váš."
"Dobrá, dáme si sraz v sedm hodin na Neptunu! Start v osm hodin!"
Slečna Grantová se zvedla, za ní pak Anderson. Sotva se za nimi zavřely dveře, Khov vytáhl láhev.
"Zasloužili bychom si sklenku! V jednom okamžiku už jsem myslel, že z toho bude průšvih. Přiznám se, že způsob, jakým jste donutil Andersena věnovat dar našemu oddělení, mě skutečně pobavil."
Oba muži se v tichosti napili.
"Přeji vám hodně odvahy, Stone. S těmi dvěma nebude jistě mise nudnou procházkou. A nezapomeňte, že chod našeho oddělení závisí z velké části na dobré vůli pana prezidenta!"
2
Mark zhasl monitor, zvedl se a šel si nalít džus ze zásobníku ve své kabině. Na jeho tváři bylo vidět, že má starosti.
"Rayi," vyslal telepaticky Mark.
Android ihned odpověděl:
"Poslouchám tě, Marku."
"Je všechno v pořádku?"
"Od začátku letíme po předpokládané dráze."
Mark věděl, že se na Raye může v řízení lodě naprosto spolehnout, a tak se dál neptal.
"A co dělají naši hosté?"
"Posledních čtyřiadvacet hodin byli docela hodní. Tedy skoro! Anderson strávil několik hodin v kabině slečny Grantové a nemyslím, že probírali pouze starověkou literaturu."
"Co na tom? Říká se o nich, že jsou snoubenci. Přiznám se ale, že bych byl radši, kdyby svoje líbánky trávili jinde než na Neptunu."
Mark vypil po douškách svůj džus a myslel při tom na rozhovor, který měl s prezidentem několik minut před odletem. Mluvil z videofonu a po několika milých slovech na úvod neopomněl poznamenat:
"Svěřuji vám svou dceru. Má zvláštní povahu, ale jsem přesvědčen, že si nakonec budete rozumět."
Prezident mrkl a dodal:
"Vzpomínáte na vaši misi na Lesban? Tehdy jsem vám dal písemné instrukce, a ty platí dodnes!"
Když skončilo spojení, Nancy se ho chtěla na něco zeptat, ale startovací manévry tomu zabránily. Mark si při vzpomínce na rozhovor s prezidentem úlevně povzdechl. Z jeho slov vyplynulo, že v případě nebezpečí převezme oficiálně vedení on. Zároveň to však také znamenalo, že v případě neúspěchu nebo nehody on jediný ponese následky.
Vystoupil ze své kabiny a vešel do prostoru, který sloužil jako společenská místnost. Když ho Nancy spatřila, pozdvihla obočí a řekla:
"Co se děje, kapitáne, psychický induktor nefunguje?"
Hned po vstupu do subprostoru se Mark napojil na tento přístroj, z něhož načerpával do svých neuronů jazyk a zvyky domorodců z Arminy.
"Funguje skvěle," odpověděl Mark nedbale.
"To není možné," vykřikla slečna Grantová. "Já a Petr jsme na to potřebovali více než tři dny."
"Mám v tom určitý trénink," Odvětil Mark.
Neměl nejmenší chuť vysvětlovat, že od chvíle, kdy bere určitý rostlinný výtažek, se jeho psychická kapacita znatelně zvětšila. Nejenom že mohl desetkrát více vstřebávat psychické vjemy, ale zesilovalo to také telepatické schopnosti, které mu umožňovaly spojit se s Rayem i na velkou vzdálenost.
"Měl jsem také čas seznámit se se všemi záznamy z Arminy. Můžu se vás zeptat, jak chcete začít?"

"To je jednoduché," odpověděla Nancy. "Petr bude hrát roli potulného rytíře, já budu dáma, která ho doprovází, a vy s Rayem budete naši podkoní."
Mark pokynul hlavou a zeptal se telepaticky Raye:
"Připravil jsi náš materiál?"
"Podle dokumentace, kterou jsem měl dispozici, jsem vyrobil dva meče a dva štíty."
"To je skvělé!"
Mark se otočil na Petra a zeptal se ho:
"Předpokládám, že máte základní šermířské vzdělání?"
Anderson odpověděl s úsměvem:
"Nemějte obavy, jsem sportovec, a navíc jsem přečetl všechno o bojovém umění středověku. Nějaké hodiny šermu mám také."
"Výborně! Každopádně si ale myslím, že nebude na škodu, když si naše role zopakujeme. Pojďme do podpalubí, tam budeme mít víc místa."
Nancy řekla netrpělivě:
"Jenom tím ztrácíme čas! Vidím, že nám moc nedůvěřujete."
"Lepší ztratit čas teď, než přijít o život!"
V nákladovém prostoru Neptuna podal Mark Petrovi ochranný pás, zázrak pozemské technologie, který vytváří kolem těla silové pole. K jeho proražení je zapotřebí energie větší, než je ta, která je v atomovém generátoru ukrytém v opasku. Byla to účinná ochrana proti všem klasickým projektilům, a dokonce i proti laserům. Aby nevzbudili podezření domorodců, udržovali agenti SDPP úroveň ochranného pole na nízké úrovni. Protože ale byly nárazy klasických sečných zbraní elastické, bývaly často velmi bolestné. Jak se ukázalo, byly paradoxně jednoduché zbraně jako palice a sekyry nejnebezpečnějšími zbraněmi.
"Zapněte si opasek kolem těla," přikázal mu Mark. "Intenzita pole se reguluje tímto falešným drahokamem." Pak si vzal meč a trojhranný štít s dvěma úchyty na ruce. Když byl připraven, řekl:
"Teď na mě zaútočte, jako kdyby šlo o opravdový boj."
Petr zasadil první ránu, kterou Mark odrazil štítem.
"Silněji," řekl Mark, "nejsme tady na recepci vyšší společnosti."
Anderson, povzbuzený jeho slovy, provedl znovu výpad. Během několika minut se snažil Marka zasáhnout, ale marně. Potom vyčerpaně ustoupil a lapal po dechu.
"Petr je skvělý!" vykřikla Nancy radostně. "Ten vám dal lekci, co!"
Mark potřásl hlavou a lítostivě se na ni zadíval.
"Je to horší, než jsem si myslel! Petře, do střehu! Na Armině se setkáte se skutečnými šermíři. No tak, do toho!"
Anderson rozzuřeně napřáhl ruku s mečem a zamířil na Markovu hlavu. Ten útok odrazil a hbitě zaútočil. Petr stačil uhnout, ale odhalil tak svou hruď, takže následoval Markův útok přímo na žaludek.
Petr zlostně zavrčel.
"Může se vám taky stát, že potkáte zákeřného protivníka," řekl Mark.
Několikrát udeřil svým štítem na jeho a tak ho donutil, aby ho zvedl do úrovně hlavy. Pak využil momentu překvapení, rychle odskočil stranou a zasáhl ho do boku.
Aniž dal Andersenovi čas na vydechnutí, uzavřel boj slovy:
"Chci jen podotknout, že se setkáte s divokými vojáky. Věřte mi, že se jich jen tak nezbavíte. Jsou sice primitivní, ale šermují skvěle."
Mark postoupil o krok a udeřil vší silou mečem na jeho štít. Petr, zaskočený silou útoku, nestačil zaútočit a následující útok, stejně přímý jako první, ho už zasáhl. Při třetím útoku Petr cítil, jak mu dřevění ruka. Ustoupil stranou a pokusil se zaútočit, ale neměl dost času. Mark se do něj pustil a on nestačil pod jeho údery ani ustupovat. Ve tváři měl vyděšený výraz a z čela se mu řinul pot. Jediné, co stačil zahlédnout, byl Markův meč, jak se k němu přibližuje. Nancy nemohla zadržet výkřik. Ostří meče se jako zázrakem zastavilo třicet centimetrů nad jeho hlavou.
"To by pro dnešek stačilo," řekl klidně Mark.
Odložil svůj meč a štít na stůl a odešel z podpalubí. Vrátil se do pilotní kabiny a usedl vedle androida.
"Ta tvoje výzbroj je kvalitní," ušklíbl se.

"Ještě musím vyrobit oblečení a peníze, ale čekám na tvé instrukce. To byl tedy nápad letět na primitivní planetu s nezkušenými turisty!"
"Věř mi, že to můj nápad nebyl! Rozkazy se musí plnit. Pojďme se podívat, co dělají naši hosté."
Nancy a Petr popíjeli v kabině. Anderson měl ještě tvář znavenou z boje a pohyboval se nanejvýš opatrně. Když Mark vstoupil, Nancy naštvaně prohlásila:
"Co měla znamenat ta směšná exhibice? Jenom si dodáváte sebevědomí, to je všechno. Dobrá, pochopili jsme, že jste drsný bojovník, ale na Armině nebude Petr nikdy stát proti takovému protivníkovi, jakým jste vy.
"Chyba!" prohlásil ledově Mark. "Stačí se podívat do dokumentů A13,B27,C31. Pouze jsem opakoval už dávno zaznamenané souboje."
Nancy chvíli přemýšlela a pak mávla rukou.
"To není důležité! Na každý pád Petra chrání silové pole v opasku."
"To ale není dokonalá obrana! Kdybych nezachytil včas svůj úder, měl by na čele pěknou bouli! Několik agentů už bylo během misí těžce zraněno. Navíc jste asi zapomněli na to, že v soubojích patří zbraně a zavazadla vítězi. Pokud máte chuť být součástí kořisti..."
Mark záměrně větu nedokončil.
"Buďte zticha, jste sprosťák. Váš android je vybaven laserem a desintegrátorem, a tím se snad vše hned vyřeší, ne?"
Mark potřásl hlavou.
"Používání těchto zbraní je v přímém rozporu se zákonem o nevměšování!"
Raději změnil téma hovoru a zeptal se:
"Jakou úlohu budete na Armině hrát?"
"Přeci dámu, která doprovází svého rytíře, už jsem vám to řekla!"
"Výborně!" zvolal posměšně Mark. "Tenhle nápad jste jistě objevila v nějaké staré literatuře! Ale je tu jeden háček."
"Jaký?"
"Obyvatelé Arminy praktikují mnohoženství a manželky zůstávají na jejich sídlech."
"Ale... třeba existují výjimky," zakoktala Nancy.
"O tom pochybuji! Navíc se mi zdá, že jste si asi dobře neprostudovala záznamy z misí. Všechny ženy tam nosí dlouhé vlasy. Vzala jste si s sebou paruku?"
"Ne, ale..."
Mark táhle vydechl.
"Je jasné, že z úcty k vašemu otci asi nikdo vážně neprostudoval podklady vaší expedice."
"Chcete tím říct, že jsem měla protekci?" vykřikla Nancy, až zčervenala.
"Chci jenom říct, že kromě spisovatelů jste se měli především zeptat odborníka, který zná život na primitivních planetách!"
"A co tedy navrhujete?"
"Nic! Dost jasně jste mi dala najevo, že je to vaše expedice."
"Jste drzý! Budu si stěžovat..."
Na chvíli zmlkla a pak se pousmála.
"Nechávám se unášet mojí špatnou povahou. Nemohl byste nám nabídnout něco silnějšího než ty mdlé nápoje z automatu?"
Po chvilce zaváhání vytáhl Mark ze zásuvky láhev staré whisky. Všichni tři pak chvíli v tichosti nasávali vůni alkoholu.
"Dobrá, začněme od začátku," řekla Nancy. "Dám na názor odborníka. Doufám, že se dohodném."
"To bude rozumné řešení," vydechl Mark. "Každopádně už jsme příliš daleko, než abychom se vraceli zpět."
Dlouze se na mladou ženu zadíval.
"Mohla byste být mladým zbrojnošem. Stačilo by zamaskovat vaši hruď a vyrobit jemný knírek, aby se zakryl váš horní ret. To by zvýšilo podobu s mladým mužem."
Petr promluvil zkroušeně:

"Myslím, že máte na roli rytíře více zkušeností než já. Číst jenom knihy nestačí."
"Asi mám lepší trénink. Takhle se v případě útoku všichni vrhnou na mě a já budu klidnější, když budu vědět, že jste mimo hlavní nebezpečí."
Nancy zvedla sklenici.
"Konečně příměří. Připijme si na zdar mise!"
3
Cestující na Neptunu byli právě v pilotní kabině, když se na monitoru vnější viditelnosti objevila velká namodralá koule.
"To je Armina," řekl Ray. "Teramorfní planeta, hmotnost 0,9 hmotnosti Země, atmosféra je složena z 21% kyslíku, dusíku a kysličníku uhelnatého. Otáčí se kolem vlastní osy za 23 hodin 12 minut a okolo svého slunce za 315 dní. Gravitace je o něco vyšší než na Zemi."
"To odpovídá dokumentaci SDPP!" vykřikla Nancy, oči plné nadšení z toho, že se blíží k cíli expedice.
Palubní počítač pokračoval ve zpracovávání dat, souhlasících s materiály. Nancy všechny údaje z obrazovky sebejistě komentovala.
"Stejně jako na Zemi zaujímají oceány sedm desetin povrchu. Vyčnívající pevnina je rozdělena na tři základní kontinenty, z nichž dva obývají pouze primitivní kmeny. Jak to vypadá, civilizace se rozvíjí pouze ve východní části třetího kontinentu. Jde o feudální, velmi primitivní typ společnosti. Každá trochu větší vesnice je nezávislým lénem pod teoretickou vládou jednoho až tří vládců."
"Rayi," ozval se telepaticky Mark, "naveď nás na oběžnou dráhu a nezapomeň na automatickou ochranu, aby nás tu po návratu nečekalo nějaké nepěkné překvapení."
Mentální kontakt mezi ním a Rayem trval zhruba dvě minuty. Nancy si roztržitosti svého posluchače ale všimla, což komentovala slovy:
"Posloucháte mě vůbec?"
"Nedělám nic jiného, slečno Grantová. Nezapomínejte, že jsem byl ještě nedávno napojen na psychický induktor. Vystoupíme nedaleko pobřeží, které patří králi jménem Arth. Právě zde slyšel agent, co tu byl minule, o hledání grálu. Výprava prý stála život několik rytířů."
"Promiňte, jsem nemožná. Nevěděla jsem, že zvládnete za tak krátkou dobu tolik znalostí."
"Mám dost dobrou paměť. Pojďte, jestli chceme být na povrchu před úsvitem, nemůžeme ztrácet čas."
"Vždyť je to jedno, čas nás přece netlačí," řekl Anderson.
"Lituji, ale nařízení SDPP jsou přesná a jasná: modul musí na planetě přistát jedině v noci a na opuštěném místě, aby nepřitahoval pozornost domorodců. Máte půlhodinku na to, abyste se připravili. Oblečení vám dal Ray do vašich kabin. Připomínám, že u sebe nesmíte mít žádný osobní předmět. Sejdeme se v podpalubí."
Mark přišel samozřejmě první. Měl na sobě krátké hnědé kalhoty, lněnou košili a kožený kabátec. Ray mu podal ochranný pás, na němž visel meč a dýka. Spojení dokonalého přístroje a primitivních zbraní ho vždy rozesmálo. Android měl na sobě stejné šaty, jen o něco více obnošené. Za chvíli se objevil Anderson a připjal si rovněž ochranný pás, který mu podal android.
Nancy přiběhla oděná do volného, Rayem navrženého obleku, který jí důmyslně zakrýval ženské tvary. Navíc si ještě zkrátila vlasy a horní ret zmizel pod tenkým knírkem. Mark si ji kriticky prohlédl.
"Myslím, že byste mohla snadno vzbudit podezření. Každopádně se snažte nemluvit."
Nastoupili do kulovitého modulu, jehož horní část byla z průhledného plastu.
"Připraven k vypuštění," oznámil android od pilotního pultu.
Vnější dveře lodi se otevřely a modul se pohnul do prázdna, plného ztuhlých krystalů vzduchu. Po rychlém sestupu dosáhl modul vrchních vrstev atmosféry a pak se vnořil do tenkých pláství mraků. Vnější viditelnost byla prakticky nulová, ale Mark byl klidný, protože věděl, že u kormidla sedí Ray. Horší to bylo s těmi dvěma. Petr si nervózně okusoval rty a prsty zatínal do opěradel svého křesla.
Nancy zase sem tam přivírala oči.
"Jak můžete být tak klidný," zabručela konečně.
"Spoléhám na Raye, ten se nikdy nemýlí."
Lehké zakolísání modulu upozornilo cestující, že se blíží přistávací manévr.
"Na co ještě čekáte?" zeptala se udiveně Nancy, když modul dosedl na zem.

"Musíme respektovat postup a počkat na výsledky analýz vnějšího prostředí. Nikdy nevíte, jestli nepostáváte v nějaké nakažené oblasti."
"Jenom ztrácíme čas," řekl naštvaně Anderson.
"Ale těch zachráněných životů!" odvětil suše Mark.
Po deseti minutách Ray ohlásil:
"Zkoušky ukončeny, můžete vystoupit."
Mýtinu, na které modul přistál, ozařoval jasný svit měsíce. O několik metrů dále byly vidět černé stíny hustého lesa.
Mark nasával s chutí teplý a voňavý vzduch. Místo přistání se nacházelo mezi padesátou a šedesátou rovnoběžkou severní šířky, kde bylo nejteplejší podnebí. Alespoň tu nechytnu rýmu!
"To je nádherné!" vykřikla Nancy. "Zase dýchat čerstvý vzduch."
"Nechte si zapnutá čidla ochranného pole," řekl Mark, "nevíme, jestli nejsou v lese nějací noční dravci nebo jedovatý hmyz!"
Na horizontu se objevil narůžovělý pás oblohy.
"Nebudeme čekat dlouho, za chvíli vyrazíme. Náš první cíl je opevněný statek ve vzdálenosti asi patnácti kilometrů."
Jakmile první sluneční paprsky začaly probleskávat skrze velké stromy připomínající pozemské cedry, skupina se dala na pochod. Ray šel vpředu, za ním šla Nancy, která měla u sebe pouze dýku. Jelikož si myslela, že bude na Armině za dámu, neabsolvovala před odletem ani hodinu šermu. Pak šel Anderson, ozbrojený štítem a mečem, a skupinu uzavíral Mark zajišťující výpravu zezadu.
Les nebyl příliš hustý, ale plazivé větve a křoví je nutily často obcházet velké houštiny, takže se cesta klikatila. Za dvě hodiny už slunce stačilo prohřát vzduch a Mark nařídil odpočinek. Nancy stékaly po nachových tvářích velké kapky potu.
"Netušila jsem, že expedice začne takovým vyčerpávajícím maratónem," postěžovala si Nancy.
"Kdybyste si přečetla části AI a A2 ze zpráv o misích, byla byste informována," poznamenal suše Mark.
Slečna Grantová se zahleděla na Markův štít a začala se vyptávat na obrázek, který na něm byl namalován.
"Každý rytíř má svůj erb. Já mám bleděmodré pole se zlatou hvězdou v levém horním rohu, doprovází mě na každé výpravě. Jestli jste si odpočinula, můžeme vyrazit."
4
Když se skupina vynořila z lesa, slunce už bylo vysoko nad obzorem. Ve vzdálenosti jedné míle se tyčila čtvercová budova s úzkými otvory ve dveřích a masivními dveřmi. Opevněný statek obklopovala políčka rozdělená na malé záhumenky.
"To je divné," poznamenal Mark, "nikdo tu nepracuje a dveře jsou zavřené."
Na nikoho nenarazili, ani když přišli až k budově. Na Markův pokyn Ray zabouchal několikrát pěstí na vrata a nahlas zvolal:
"Rytíř Mark žádá o pohostinství."
Ve střílně napravo od dveří se objevilo nedůvěřivé oko.
"Odkud přicházíte?" zabručel hlas.
"Ze vzdálené země na východě," odpověděl Mark. "Celé týdny jsme už na cestě. V noci jsme se ztratili v lese, a když jsme se probudili, byli koně pryč."
"Počkejte chvíli..."
Dlouho se nikdo neukázal.
"To snad není možné," zašeptala Nancy, "mluvíte jejich řečí bez jediného zaváhání!"
"Ticho! Od této chvíle nesmíte promluvit jediné slovo galaktickým jazykem!"
Dveře zaskřípaly a otevřely se.
"Vstupte!" prohlásil stejný bručivý hlas.
Vstoupili do širokého čtvercového dvora, kde je ihned obestoupilo asi deset ozbrojených mužů.
"Nehýbejte se," zašeptal Mark. "Jsou to vesničané a nejsou si moc jistí sami sebou."
Vtom se objevil vysoký štíhlý muž s vrásčitou tváří a bílými vlasy, oblečený do dlouhého bílého šatu. Pohybem ruky dal svým lidem pokyn, aby ustoupili.

"Vítám vás na hradě barona Olaga, cizinci. Za jiných okolností byste byli přivítáni mnohem okázaleji, ale na dům se sneslo neštěstí. Pojďte zatím alespoň do stínu."
Pokynul jim, aby vstoupili do nízké místnosti, kde byl příjemný chládek. Usadil se do křesla s vysokým opěradlem v čele stolu a ukázal na stoličku, kam se posadil Mark. Ray mu odepjal meč a štít a pak zatáhl ostatní dva pozemšťany do rohu místnosti.
"Služebnictvo nesedává u stolu s rytíři," vysvětlil krátce.
Do místnosti vstoupila usměvavá mladá dívka s hustými plavými vlasy a za ní dvě služebné s cínovými podnosy a poháry.
"Rytíři Marku, představuji vám svou dceru Wandu."
Světlovláska podala pohár nejdříve otci a pak Markovi. Zatímco služebné nalévaly ostatním hostům, Wanda se postavila za křeslo svého otce.
Baron zvedl číši a napil se, Mark učinil totéž. Víno bylo lehké, ale čerstvé a voňavé. Mark muži vysvětlil, že je druhým synem zesnulého barona, a protože si s bratrem příliš nerozuměl, rozhodl se odejít. Rovněž se svěřil, že si přeje dostat se na dvůr krále Artha.
Zdálo se, že baron přijal vysvětlení bez podezření.
"Prokážete mi tu čest, barone, a svěříte mi důvod vašich trápení?"
"A k čemu vám to bude? Na našem osudu stejně nic nezměníte."
Ucítil ale, že se na něj dívá jeho dcera, a tak nakonec řekl:
"Můj soused, baron Wexo, se zmocnil násilím části mých pozemků a vyhání odtud mé poddané. Někdy bych se ho rád zeptal, proč to dělá. Bohužel už mi věkem tuhnou klouby a meč je pro mě příliš těžký. Poslal jsem ke králi Arthovi posla, ale nevrátil se. Dnes vypršelo Wexovi ultimátum, a tak když jsem vás viděl přijíždět, myslel jsem, že jste jeho lidé."
"Co můžete dělat?"
"Bohužel skoro nic! Jsem už moc starý na to, abych opustil rodné sídlo. Jakmile Wexo zaútočí, budu se bránit s několika málo věrnými muži, kteří mi zůstali, a nakonec podpálím budovy a shořím v plamenech."
Baron Olag se nehýbal a zachovával si svůj plachý výraz. Mark naopak rychle přemýšlel, ale zároveň pocítil Rayův ironický pohled a jeho otázku:
"Doufám, že nechceš ztrácet čas a dělat nějaké hlouposti! Ovšem ta dívka je jinak moc krásná!"
Aniž by pomyslel na možné námitky jeho výzkumné družiny, Mark zašeptal:
"Připadá mi, že se k vám štěstí otočilo zády, sire Olagu. Pokud mi obstaráte zbraně, pokusím se příkoří, které na vás bylo spácháno, odčinit."
Baron potřásl bílou hlavou.
"Wexo je tvrdý bojovník a vyhrál už mnoho turnajů. Každý se mu proto vyhýbá."
"Chci se o to pokusit," prohlásil Mark. "Když se mi to nepodaří, můžete se vždycky vrátit ke svému původnímu plánu."
"Máte šlechetné srdce, rytíři. Když jsem byl mladý, vypadal jsem jako vy. Mé zbraně a brnění by vám měly padnout. Pojďte se mnou do zbrojnice."
Prošli nádvořím a vstoupili do čtvercové místnosti, kde byly zavěšeny na zdi sekyry, palice a kopí. V jednom rohu místnosti bylo vystaveno brnění. Baron je podal Markovi, který si je hned za pomoci Raye oblékl. Za chvíli už stál připraven v plné zbroji.
"Výborně," řekl Mark a poklepával železnou rukavicí na brnění. "Teď jsem pěkně vyzbrojen."
Dva čeledíni přivedli ze stáje silného koně, který byl podobný koňům na Zemi, jen měl větší hlavu a jinak okovaná kopyta.
Mark vyskočil za pomoci Raye do sedla. Zvíře se zdálo být poddajné a dobře vycvičené. Ve chvilce je Mark držel pevně v rukou a za obdivných pohledů kolemstojících se projížděl po dvoře. Jakmile sesedl z koně, baronova dcera celá zrůžověla a vykřikla:
"Rytíři Marku, skvěle jste koně zvládl! Nepochybuji o tom, že s pomocí boží naše protivníky porazíte."
Podle baronova výrazu udělal Mark dojem i na něj. Vtom ale zaslechli křik.
"Nepřítel se blíží," prohlásil Olag přiškrceným hlasem.
Všichni se vrhli na schody vedoucí do místnosti v prvním patře, jejíž dvě okna vedla na pole. Skupina asi dvaceti mužů se rychle blížila. V čele cválal jezdec oblečený do černého brnění.

"To je baron Wexo," řekl Olag. "Neurazím se, když souboj odmítnete."
"Poskytl jste nám přístřeší," odpověděl Mark, "a bylo by podlé nepomoci přátelům, když to zrovna potřebují."
Jezdec v černém zabušil kopím na bránu a silným hlasem zvolal:
"Olagu! Tento pozemek už patří mně. Prokážu ti ale laskavost. Pokud sám odejdeš, nechám ti život."
"Proradný rytíři!" křikl na něj Mark, "dovnitř se dostaneš jen přes mou mrtvolu!"
Wexo zdvihl hledí, za nímž se objevily kruté, živé oči a kulatý obličej.
"Ať jsi kdokoli, rád se s tebou utkám v souboji. Věz, Olagu, že moje nabídka platí jen jednou. Dnes večer bude tvá dcera sdílet mé lože a tvé tělo budou žrát červi!"
Prudkým pohybem pobídl koně a vzdálil se v polích.
"Nemáme na výběr," pousmál se Mark.
Pozemšťan se vyhoupl na koně a Olag mu podal kopí.
"Je z pevného dřeva," řekl, "nikdy mě nezklamalo a porazil jsem s ním řadu nepřátel. Stáří je strašná věc, raději bych zemřel ranou protivníka."
Když seděl Mark na koni, telepaticky nařídil Rayovi:
"Vezmi si Andersenův štít a pojeď za mnou. Kdo ví, co na nás Wexo chystá."
"Rozumím, ale zapni si ochranné pole na nejvyšší stupeň. Nerad bych porušil zákon o nevměšování jen pro tvou záchranu."
Android rychle osedlal druhého koně a připojil se k příteli.
Těžká brána se otevřela a Mark vycválal ven následován Rayem, za nímž čeledíni bránu zase rychle zavřeli. Nancy, která byla s Andersonem schovaná za střílnou, vše pozorovala a tiše říkala:
"To je neuvěřitelné, prožíváme opravdový příběh jako v hrdinských zpěvech ze středověku. Čestné vyzvání na souboj, to je jako v legendě o rytířích od kulatého stolu!"
Mark pobídl koně k rychlejšímu klusu, aby neztratil z očí černou siluetu rytíře. Když Wexo zjistil, že ho následují pouze dva jezdci, sklopil kopí, pobídl koně a vyřítil se vpřed. Jeho dvacet jezdců ho následovalo.
"Čestný souboj," ušklíbl se Ray, "myslím, že budeš moji pomoc opravdu potřebovat."
Stone pohladil boky svého koně a pobídl ho k rychlejšímu cvalu. Všechna jeho pozornost byla soustředěna na malý černý kruh, jímž byl štít protivníka. Naklonil se lehce dopředu a napnul svaly. Náraz byl velmi prudký. Ačkoli Marka obklopovalo ochranné pole, ucítil, že na okamžik ztratil kontakt se sedlem. S velkým úsilím pak opět nabyl rovnováhy. Koutkem oka zahlédl, jak jeho protivník padá na zem a hroutí se pod skřípajícím železným brněním.
Mark si ale této podívané příliš neužil, protože už se blížil další muž. Náraz byl tentokrát mnohem slabší. Jezdec špatně nastavil štít, Markovo kopí mu proklálo hruď a jezdec vypadl ze třmenů na zem.
Pak musel Mark odhodit kopí a krýt se štítem, aby čelil ráně mečem, kterou mu zasadil jiný jezdec. Dříve než měl ale čas na další úder, zřítil se k zemi proboden Rayem, který, poté co zneškodnil dva jezdce, přispěchal Markovi ihned na pomoc.
Když takto proťali řadu nepřátel, otočili koně a chystali se k dalšímu útoku.
"První kontakt s nepřítelem nedopadl špatně," poznamenal Ray.
"Bohužel jich ještě dost zbylo," vydechl Mark. "Teď asi semknou řady, a tím nám uzavřou průchod zpátky ke statku."
"Pojeďme pomalu vpřed a ty se drž lehce za mnou."
Za pár minut se boj změnil v nepřehlednou melu. Patnáct zbývajících jezdců se je snažilo obklíčit a Markovi začínaly docházet síly. Po čele mu stékaly velké kapky potu, pálily ho do očí a zamlžovaly výhled. Meč se mu zdál stále těžší a těžší, a bez ochranného pole by byl už nejméně dvakrát zraněn. I přesto, že je měl zapnuté na nejvyšší stupeň, byly nárazy velmi bolestné.
Ray si všiml únavy svého přítele a dal se do boje ještě s větší vervou. Rány dopadaly na nepřítele jedna za druhou, a za deset vteřin se k zemi poroučeli další tři jezdci. Nepřítel zaváhal a jeho útoky zřetelně zeslábly, takže si Mark mohl alespoň na chvíli vydechnout a nabrat nových sil.
Boj teď probíhal asi sto metrů od pevnosti. Wexovi jezdci se z posledních sil vrhli do útoku a soustředili se na Marka, který se jim zdál přece jen méně nebezpečný než android. Lítý boj pokračoval. Mezitím,

co Ray skolil další dva muže, Markovi začaly valem docházet síly a soustředil se proto pouze na odrážení ran.
"Výborně, jen tak dál!" zvolal Mark. "Už je jich jenom šest!"
Najednou bylo slyšet podivný zvuk. Brána opevněného statku se otevřela a ven se s bojovým rykem vyřítilo asi dvanáct mužů ozbrojených bodáky a sekyrami.
"Tomu se říká přijít si pro vítězství," prohlásil ironicky Ray. "Dva na jednoho už není tak nebezpečné!"
Jezdce útok asi překvapil, protože se chvíli zmateně otáčeli na koních kolem dokola. Mark využil momentu překvapení a zasadil ránu přímo do lebky jednomu muži, který na něj zle dotíral. Konečně si mohl trochu odpočinout a vydechnout. Pět posledních jezdců propadlo panice, a aniž by se starali o raněné, dali se na zmatený úprk.
Olagovi lidé se s divokým vytím přihnali na bojiště. Nancy, která sledovala celou bitvu z povzdálí, měla ve tváři zsinalý výraz.
"To je příšerné," šeptla Andersenovi, který se k ní tiskl. "Teď dodělávají raněné. To není rytířské!"
"Asi stejně jako boj dvaceti Wexových jezdců proti Stoneovi!"
Vtom na ně zavolala Wanda:
"Vemte si tenhle džber a pojďte za mnou!"
Mark a Ray mezitím dorazili za hlasitého jásotu obyvatel na dvůr. Olag se přiblížil a uštědřil Markovi přátelský žďuchanec.
"Drahý rytíři, vždyť vy jste nás zachránil! Buďte tu jako doma!"
Čeledíni vysvlékli Marka z těžkého brnění a odvedli ho do rozlehlé místnosti, kde mu Wanda podala pohár vína.
"Dnes večer uspořádáme na vaši počest oslavu, rytíři Marku. Zatím jsem vám připravila koupel."
Stone šel za ní do pokoje v prvním patře, kde stála na dlážděné podlaze dřevěná vana.
"Svlékněte se," řekla Wanda, "dojdu vám pro čistou košili."
Jakmile odešla, Nancy zabručela:
"Doufám, že bude dost teplá. Málem jsem přišla o ruce, než jsem ji vynosila až sem nahoru."
"To je práce dobrého panoše," odvětil Mark. "Já zase doufám, že se vám dnešní představení líbilo, slečno Grantová."
"Je to podlé! Jak jste mohl dopustit, aby dobíjeli raněné, kteří se nemohou bránit!"
"Kdyby vyhráli oni, rozhodně by se s vámi taky nemazlili!"
"Říkejte si, co chcete. Vám se to bojuje s ochranným polem. Jste v něm jako ve vatičce."
Mark pokrčil rameny a shodil ze sebe košili nasáklou potem. Na jeho trupu i pažích byly vidět četné podlitiny.
"Co se vám stalo?" divila se Nancy.
"To jsou rány, které prošly ochrannou vrstvou. A teď zavřete oči, nebo jděte ven. Chci se svléct."
5
Oslava se chýlila ke konci. Baron Olag pozoroval s radostným výrazem ve tváři své hosty. Wanda seděla po jeho pravici, Mark a Olagův intendant, asi padesátiletý muž s hranatým obličejem po pravici. Baron chtěl vyznamenat Raye za jeho odvahu, a tak ho pozval ke stolu. Zatímco služebnictvo na stůl nosilo paštiky, drůbež a kusy pečeného masa, Mark sledoval pobaveně Nancy a Andersena, kterým bylo vyhrazeno místo u vedlejšího stolu, takže na ně zbyly jen drobty hostiny. Předstíral, že zběsile vtíravé pohledy mladé ženy nevidí.
Jakmile přinesl jeden sluha láhev kořalky, baron nasál její vůni a připil si se svým hostem.
"Rytíři Marku, vás mi seslalo samo nebe. Toto panství potřebuje silného muže, který by je chránil. Mohl byste zde zůstat a vzít si Wandu za ženu."
Mark zvedl číši a vážně prohlásil:
"Velmi si cením vaší nabídky, ale než ji přijmu, musím splnit dva úkoly. Za prvé se vydám na dvůr krále Artha, abych mu složil přísahu."
Baron potřásl hlavou a přitakal.
"Za druhé jsem otci na smrtelném loži přísahal, že zasvětím jeden rok hledání grálu. Teprve pak budu volný."

"To je šlechetný, ale odvážný úkol. Minulý rok, když jsem byl na dvoře krále Artha, mu jeden rytíř rovněž slíbil, že se vydá hledat grál, a už se nikdy nevrátil. Měl byste si to dobře rozmyslet."
"Bohužel slib, který jsem dal umírajícímu otci, vzít zpět nemohu. Získal bych ale čas, kdybych věděl jakým směrem hledat."
"Z královského hradu musíte pokračovat stále na sever. Po třech dnech dojedete k bažině. Říká se, že nemá konec a je obydlena ohavnými příšerami. Vypráví se také, že po mnoha dnech chůze narazíte na horu, v níž je ukryt grál. Nikdo se k němu ale ještě nedokázal přiblížit."
Baron se na dlouhou chvíli odmlčel a pak dodal:
"Je-li na světě živá bytost, které by se to mohlo podařit, myslím, že to budete vy. Říkám to, protože jsem měl možnost vidět vaši odvahu a udatnost."
Baron domluvil a vstal.
"Máte celou noc na rozmyšlenou. Když dovolíte, opustím vás a půjdu si odpočinout. Má dcera vás doprovodí na lože."
Wanda Marka dovedla do prostorného pokoje v prvním patře. Místnost s dřevěnou postelí pokrytou kožešinami osvětlovaly pouze dva svícny. Mladá žena posadila pozemšťana na stoličku, klekla si, sundala mu boty a pomohla mu se odstrojit. Jakmile ležel v posteli, Wanda se pousmála a půvabným gestem odhodila svůj dlouhý šat. Najednou tam stála nahá a velmi svůdná.
"Tvoje odvaha a udatnost si zaslouží odměnu," zašeptala tiše a vklouzla k Markovi.
Při dotyku jejího teplého a měkkého těla Mark ihned zapomněl na únavu a pevně Wandu objal.
6
Marka probudily paprsky vycházejícího slunce. Otevřel oči a spokojeně se na posteli protáhl. Vyspal se dobře, i když noc zpočátku moc klidná nebyla. Wanda se totiž projevila jako velmi nadaná milovnice a její touha byla silnější než Markova ospalost.
"Rayi!" spojil se Mark s androidem. "Připrav se na odjezd a sežeň někde dva koně. Musíme odjet co nejrychleji."
"Postarám se o to. Baron tě očekává u snídaně."
Mark se rychle oblékl a sešel dolů. Olag a jeho dcera už seděly za stolem, kde bylo prostřeno množství talířů.
Zatímco si pozemšťan ukrajoval kousek masa svojí dýkou, baron prohlásil:
"Je nám líto, že nemůžete přijmout naši nabídku, rytíři, ale chápeme, jaký význam má pro vás slib daný otci. Nařídil jsem, aby vám připravili čtyři postroje, a na pátého koně jsem nechal naložit Wexovo brnění, které vám právem náleží."
Když baron dojedl, zvedl se a slavnostním tónem řekl:
"Jsem vám do smrti zavázán, rytíři Marku."
"A rychle se nám vraťte," dodala Wanda s okouzlujícím úsměvem. "Budu se za vás každý den modlit."
Mark se připojil ke svým společníkům, kteří již čekali na dvoře. Vyskočil do sedla a po posledním pozdravu zavelel k odchodu. Skupinka jezdců cválala asi hodinu směrem k hlavnímu městu, pak zpomalila, aby si koně odpočinuli.
Nancy jela vedle Marka. Měla značně otrávený výraz a Anderson nevypadal o moc lépe. Hlava se mu při jízdě unaveně kymácela ze strany na stranu.
"Jaká byla noc, slečno Grantová?" zeptal se Mark.
"Přímo strašná!" řekla znechuceně. "Copak se dá spát na slámě, zvláště když vedle vás chrápe dalších dvacet chlapů? A ti, co nechrápali, se zase bez nějakých skrupulí pustili do hrátek se služkami. Když už jsem konečně usínala, nějaká mladá služka mě začala přesvědčovat, ať se k nim přidám. Musím říct, že jsem měla co dělat, abych se jí ubránila."
"Na těchto primitivních planetách jdou hned na věc. Ještě nepoznali, co je to sexuální přetvářka."
"Já ale naopak vím, že vaše noc byla velmi příjemná," řekla Nancy jízlivě.
"To je pravda, nemám si na co stěžovat."
"Hnusné! Zachoval jste se k té dívce jako ten největší hrubec. Nejdříve ji zneuctíte a pak prchnete jako zbabělec."
"Přizpůsobil jsem se pouze zdejším poměrům. Po tom, co jsem pro barona udělal, se mi musel nějak

odvděčit, ne? To on jí poradil, aby za mnou přišla. Kdybych ji odmítl, Olag by si mohl myslet, že mi zůstává něco dlužen. Tím, že jsem ji přijal, jsme vyrovnáni. Buďte si jistá, že jsem nebyl první, kdo měl možnost půvaby slečny Wandy ocenit. Doufám, že rozumíte, co tím myslím."
"A proč jste tedy sliboval, že se vrátíte?"
"To jsem řekl jen proto, aby si Wanda zachovala před služebnictvem tvář zasnoubené zchudlé šlechtičny čekající na svého... dalšího rytíře. S baronem jsem po této noci vyrovnán, a tak se ani nesnažil nás déle zdržovat. Byla by to vlastně troufalost chtít se oženit s jeho dcerou. Nepřinesl bych do svazku manželského žádnou půdu a za několik týdnů bych se měl stát nástupcem barona a zaujmout jeho místo? Myslím, že si baron vlastně oddechl. Jeho nepřítel je poražen a já jsem pryč."
"Asi máte pravdu," řekla Nancy po chvilce přemýšlení. "Člověk musí vzít v úvahu i to, že nám věnoval své koně, i když zrovna bohatý není."
Mark se rozesmál.
"Ti koně ho nic nestáli! Jsou Wexovi. A protože my s Rayem jsme pobili nejvíc nepřátel, patří nám. Vlastně na tom ještě vydělal."
Pokračovali v cestě k hlavnímu městu celé dopoledne. V poledne se Mark zastavil u potůčku. Musel se v duchu smát, když viděl, jak jsou Nancy a Petr celí ztuhlí z jízdy na koni. Jejich oblíbenou zábavou koně asi nebudou. Oba seděli a hltavě pojídali zásoby, které jim připravila Wanda.
"To maso je tvrdé jako podrážka," zabručela slečna Grantová.
"Je výborné," ohodnotil je Mark. "Rozhodně mnohem lepší než nanicovaté a mdlé porce z automatu na lodi."
Když dojedli, Nancy se natáhla, aby si na chvíli odpočinula.
"Je to na hrad krále Artha ještě daleko?" zašeptala unaveně. "Nechápu, proč tam vlastně jedeme!"
"A kde chcete získat informace o grálu?" řekl udiveně Ray.
"Olag mi ve spěchu řekl všechno, co o grálu věděl. Srovnal jsem to s topografickými údaji z Rayovy paměti, takže jsem mohl upřesnit místo. Jde o skalnatý, z bažiny vyčnívající útvar asi osm set metrů vysoký."
Mark k tomu jízlivě poznamenal:
"Možná jsem odpudivý a chlípný, ale nezapomínám na náš úkol. Věřte mi, že čím rychleji ho splníme, tím dříve se vrátíme na Zemi."
"Promiňte, zapomínám na základní věci," řekla Nancy.
Anderson, kterého tato dlouhá projížďka na koních už asi začínala zmáhat, se podrážděně zeptal:
„Proč jsme nepoužili modul? Bylo by to rychlejší a pohodlnější."
Stone tento nápad ihned smetl ze stolu:
"Tak za prvé, jsme příliš blízko Olagovy pevnosti a nemůžeme tu koně jen tak nechat, protože by to ihned vzbudilo jeho pozornost. Za druhé chci mít jistotu, že nás baron úmyslně neposlal někam do nebezpečné oblasti, aby se mě zbavil."
"To by bylo podlé!" vykřikla pobouřeně Nancy.
"Na světě nežijí jen rytíři z pohádek. Pojďme, je nejvyšší čas hledat úkryt na noc."
Pole naráz přešlo v les. Mezi stromy se klikatila špatná cesta. Kráčeli pomalu, pohyb byl navíc ztěžován těžkým dusnem a na všechny se už začala snášet ospalost.
"Pozor!" vykřikl Ray. "Myslím, že jsem mezi stromy někoho zahlédl. Když nás uviděl, zmizel."
Mark se obrátil na své druhy:
"Zesilte si úroveň ochranného pole. A vy, slečno Grantová, se držte co nejblíže Raye."
Další čtvrthodinku kráčeli tiše vpřed.
"Za chvilku budete mít strach i ze svých vlastních stínů," poznamenala jízlivě Nancy.
Náhle se však před ní vynořil rytíř v brnění se sklopeným hledím a namířeným kopím. Nancy to pěkně zatřáslo.
"Cizinci!" promluvil muž silným, dutým hlasem. "Jak jste se opovážili vkročit na mé panství! Jste mými zajatci!"
"Jsem rytíř a přicházím v dobrém. Hledám jen, kde bych hlavu složil," odpověděl Mark.
"To můžete v mém vězení!" rozchechtal se rytíř. "Ledaže byste zaplatili výkupné sto soldů a zavazadla s

doprovodem."
"S tím nemohu souhlasit," odpověděl Mark. "Vyzývám vás na souboj. Dejte mi čas, abych si připravil zbroj."
Nancy se naklonila k Andersenovi a zašeptala:
"Konečně uvidíme klasický souboj muže proti muži zblízka."
Rytíř na to odpověděl:
"Vzdej se, nebo zemřeš!"
Rytíř pobídl koně ostruhami a Mark ho napodobil. Dvě kopí o sebe třeskla a prudce narazila na štíty. Pozemšťan cítil, jak ho neuvěřitelná síla vyhazuje ze sedla, ocitá se ve vzduchu a nakonec tvrdě dosedá na zem. Náraz byl ostrý i přes ochranné pole. Jakmile se Mark trochu zorientoval, spatřil svého protivníka, jak sedí na zemi asi deset metrů od něj. Mark se jen těžce zdvíhal ze země. Podle pravidel souboje se teď měl další boj odvíjet vstoje.
Vtom rytíř rozlíceně zařval přes rameno:
"Zabijte je všechny! Žádné slitování!"
Na jeho povel se z křoví vyhrnulo dalších asi deset mužů. Obrovitánský hromotluk s ďábelským výrazem ve tváři se vrhl na koně Nancy a uvolnil jí třmeny, takže spadla na zem. Nancy začala křičet:
"Zaplatím výkupné, zaplatím..."
S hrůzou spatřila, jak se nad její hlavou zdvihá sekyra. Najednou se pohyb zastavil a hromotluk se zhroutil k zemi, zasažen přesně mířeným Rayovým úderem.
Ten se potýkal s dalšími dvěma bandity a zároveň hodnotil zkušeným okem situaci. Anderson se trochu nešikovně bránil malému, ale rychlému muži. Android usoudil, ne bez zlomyslnosti, že ho nechá, ať si pomůže, jak umí.
Mark měl co dělat se třemi muži, které živě povzbuzoval rytíř, stále sedící na zemi. Nemohoucně sebou v brnění mrskal jako nějaký hmyz a vydával podivné skřeky.
"Rayi!" zvolal pozemšťan, "skončeme to dřív, než hluk přivolá další."
Android zrychlil útoky. Rychlou ranou svého meče zasáhl dalšího banditu a stejným způsobem po chvíli dalšího.
Když byl Ray volný, přiskočil v mžiku k Markovi a srazil dva nešťastníky, kteří ani nepostřehli, odkud rány přišly. Mark se mezitím v klidu zbavil třetího.
Ve chvíli, kdy Andersenovi začaly citelně docházet síly, přišel mu Ray na pomoc. Petr si mohl konečně vydechnout. Posadil se a ze zarudlého obličeje se mu řinul pot.
Najednou zaslechli pronikavý výkřik. To slečna Grantová, téměř udušená, se zmítala pod tělem mrtvého bandity, který na ni dopadl. Android ho odkopl a pomohl dívce vstát.
Mezitím se Mark probojoval k rytíři, stále sedícímu na zemi, a držel ho špičkou svého meče v šachu.
"Slitování, drahý pane," vzlykal rytíř. "Nechám vám celé své panství a všechny manželky, ale dejte mi milost."
"Nejdříve mi odpověz na otázku. Kde najdeme grál?"
"Nevím to jistě, ale říká se, že je schován někde uprostřed bažin. Nikdo se ještě odtamtud nevrátil živý."
"Dám ti milost, ale slib mi, že příště už nebudeš napadat nevinné pocestné," řekl Mark, i když mu bylo jasné, že jeho slib nemá valnou cenu. "Nechám si jen tvého koně."
Pak pozemšťané nasedli a odjeli. Den už pomalu pohasínal a stále ještě nebyli z lesa venku. Mark přikázal zastavit u řeky. Ray rychle postavil přístřešek z větví a pak rozdělal oheň. Anderson a Nancy si hned lehli a jejich strhané rysy prozrazovaly velkou únavu.
Nancy položila na Petrův obrovský fialový monokl studený obklad.
"Nechceš se raději vrátit do lodě a počkat na nás?" zeptala se rozrušeně.
"To není třeba," odpověděl s hrdinským výrazem. "Netušil jsem, že bude mít ten bandita takovou sílu!"
Když viděla Marka, jak se stará o koně a pohybuje se bez známky únavy, jako by měl za sebou nevinnou nedělní projížďku, prohlásila kousavě:
"Jak to všechno vydržíte? To abyste byl z plasto-titanu!"
"Mám určitý trénink," odpověděl klidně.
"Musím přiznat, že primitivní zbraně ovládáte celkem slušně."

Mark se na ni podíval a ironicky se ušklíbl.
"U přijímaček do SDPP sice zkoušky z dějepisu nejsou, zato fyzické testy jsou velmi přísné. Ray mi často připomíná, že za své úspěchy vděčím známkám ze šermu a jízdy na koni."
V očích slečny Grantové se najednou zaleskly slzy:
"Já už tomu vůbec nerozumím! Včera vás vyzval Wexo na souboj, a přitom na vás útočilo dvacet mužů. Dnes to byl jen obyčejný bandita, který otravoval pocestné. Kde je ten duch udatných rytířů?"
Mark se rozesmál.
"Měla byste přestat myslet na ty své knihy! Básně vypráví jen příběhy o tom, jací by měli muži být. Skutečnost je ale úplně jiná. Jakmile je ve hře panství, peníze, žena nebo vaše existence, rychle změníte názor. A chcete-li vyhrát, musíte bojovat pět proti jednomu. Souboj je vždy nejistý. Jen tak budete potom moci obdivovat básníky a pět na ně chválu. Vždyť i dějiny Země jsou plné zrady, vražd, lstí, jež dopomohly mnohým k dobytí či zachování léna. A nic jim nebránilo v tom, aby poslouchali legendu o králi Artušovi a rytířích od kulatého stolu. Věřte mi, že jestli kdy existovali, byli stejně chlípní, krutí a drsní jako všichni ostatní!"
"Máte asi pravdu, ale je to dost smutné," vydechla Nancy.
Když dojedli zásoby jídla, Mark se zvedl, a protože viděl, jak ti dva padají únavou, prohlásil:
"Musíme se rozhodnout. Chcete, abych přivolal modul, který nás dopraví k té hoře? Tady už nebudeme budit takovou pozornost."
"Získali bychom tím hodně času," živě souhlasil Anderson.
Nancy sklonila hlavu a vážně pronesla: "To není v duchu naší expedice, Petře. Jestliže chceme přivézt na fakultu seriózní materiály, musíme se podrobit stejným zkouškám jako ti, co toto dobrodružství už prožili."
Z Markova pohledu zazářil pobavený úsměv.
"S tím mohu jen souhlasit. Nemusíte mít strach, v noci nás bude hlídat Ray. Dá vám každému analgetikum proti bolesti."
Aby předešel protestům Nancy, rychle dodal:
"Všichni agenti si toto musí prožít, chce to jen pár dní, abyste si zvykli. Jízda na koni není jednoduchý sport."
7
Když se ráno probudili, nevypadala Nancy ani Petr o moc lépe než večer, zato z Markova úsměvu vyzařoval odpočinek a dobrý spánek.
"Nechápu, jak jste mohl na téhle příšerně tvrdé zemi vůbec zamhouřit oči?" řekla nevrle Nancy.
"Všechno je pouze otázka tréninku," odpověděl s úsměvem Mark.
Zatímco Ray připravoval poslední zbytky jejich už tak dost hubených zásob, Nancy utkvěle pozorovala řeku, která se kroutila mezi stromy.
"Když už jsem se nevyspala, alespoň bych se s chutí vykoupala. Včera jsem si mohla opláchnout sotva tak obličej. Snad mě studená voda probere a trochu zmírní křeče, které mám po noci na celém těle. Ráda bych se ale, pánové, vykoupala v klidu, takže vás prosím, abyste se odebrali snídat někam dál."
Mark v duchu zaklel.
"Dobrá, ale Ray zůstane pro jistotu s vámi."
"Ani nápad, vždyť všechno nahrává! Dovedu si představit, jak by techniky v SDPP tato scéna rozesmála a jak by všechny noviny vystavovaly fotku nahé prezidentovy dcery na první stránce!"
"SDPP nemá ve zvyku tento druh dokumentů dále šířit," rozhorlil se Mark, a teprve když se uklidnil, vážně dodal:
"Mějte přece rozum! Budete si muset odepnout ochranný pás a při prvním útoku nějakého zvířete nebo domorodce je po vás."
"Nesmysl. V celém lese jsme sami. Za posledních čtyřiadvacet hodin jsme nepotkali živáčka. Nařizuji vám i té vaší kupě železa, abyste vypadli!"
Mark s přehnanou pečlivostí zasalutoval.
"Váš rozkaz je nahrán, slečno Grantová. Uvidíme, co tomu řekne disciplinární komise. Rayi, přivolej modul, odlétáme okamžitě na Neptun."

Nancy zůstala chvíli stát jako opařená.
"Co tím chcete říct, kapitáne?" zadrmolila nechápavě.
"Tím chci říct to, že porušujete základní bezpečnostní pravidla. Hotovo! Koupat už se ani nemusíte, protože za čtyřicet minut se můžete vykoupat pohodlněji na lodi."
Petra tato scéna zjevně rozladila.
"Vždyť je to nesmysl, kapitáne. Přece neukončíte kvůli jedné malé hádce celou misi, zvlášť když už jsme téměř u konce."
Stone stál bez hnutí, rty pevně sevřené.
"Nemůžete, kapitáne, na chvíli zapomenout na ty proklaté předpisy?" prohlásil žadonivě Petr.
"Když je ve hře život těch, které mám na starosti, tak ne!"
Nancy, znachovělá zlostí, vztekle řekla:
"Jak chcete. Svléknu se tady před vámi. Alespoň se budete moci v barech chlubit, že jste viděl zadek prezidentovy dcery!"
Vztekle ze sebe strhla šaty, svlékla košili a strhla ze sebe pás, který jí zakrýval hruď. Pak se před Markem svlékla celá, vytrčila ňadra a ostentativně odkráčela k řece.
Mark se raději otočil, vzal ze země kus masa a zakousl se do něj.
Petr pokrčil rameny a udělal totéž.
"Zapomeňte na to, kapitáne. Jsme ještě daleko od té hory?"
"Podle Rayových odhadů dobrých sto kilometrů. Dnes večer bychom měli dorazit k bažině. Tedy pokud nás nepotkají žádné nepříjemnosti."
Najednou uslyšeli strašný křik. Mark se instinktivně chopil svého meče a podíval se směrem k řece.
Nancy vyběhla za příšerného řevu z vody a pádila směrem k nim, co jí síly stačily.
Vrhla se do Markova náručí a začala nesouvisle blekotat, jako kdyby se o ni pokoušel hysterický záchvat:
"Příšer... příšerné," vydralo se z jejího hrdla.
Mark s ní hrubě zatřásl.
"Co se stalo?"
Nancy nebyla schopna jediného slova. Celou záhadu vzápětí objasnil Ray, který se k nim blížil a držel mezi palcem a ukazovákem za nohu ohromného, snad půlmetrového pavouka.
"Zajímavý vodní exemplář," prohlásil s ledovým klidem.
Nancy stále visela na Markovi, ale ten ji rázným pohybem odstrčil.
"Kousl vás? Odpovězte, nebo se budu chlubit, že jsem zfackoval prezidentovu dceru!"
"Myslím... myslím, že ne. Vyplaval na hladinu... takovýhle kousek od mojí hlavy... A pak, pak už jsem viděla jen rudý záblesk."
Ray to Markovi telepatickým přenosem potvrdil:
"Tahle potvora plave úžasně rychle, ale stačil jsem jí propálit kožich, ještě než se ke slečně Grantové dostala."
"Uklidněte se," řekl Mark o poznání mírněji. "Pokud jste skončila s očistou, tak se usušte a ustrojte."
Nancy beze slova poslechla. Stále se ještě celá chvěla strachy, takže jí musel s oblékáním pomoci Petr.
Mark se mezitím vrátil ke své snídani. Pokynul jí rukou, aby si také něco vzala, na což mu Nancy přiškrceným hlasem řekla:
"Nemůžu se ničeho ani dotknout."
"Dobrá, Ray vám dá potravinovou tabletu. Musíte se posilnit, máme před sebou ještě dlouhou cestu."
Když se trochu uklidnila, obrátila se na Marka s vyčítavým pohledem:
"Proč jste mě nevaroval, když víte, že tu takovéhle bestie žijí?"
"Zprávy z předchozích misí se o ničem takovém nezmiňují. Můžete si to ověřit."
"Jak je to možné?" zeptal se udiveně Petr.
Mark jen pokrčil rameny.
"Na Arminu byly vyslány pouze dvě mise. Obě byly velmi krátké, protože se kvůli zkrácenému rozpočtu SDPP musí šetřit. Soustředíme se výhradně na průzkum civilizace a na studium fauny a flóry už bohužel nezbývá čas. Buďte ale klidní, tento druh pavouka do paměti počítače určitě zaneseme."

"Stejně jedovatých jich tu přece může existovat mnohem víc!" protestoval Petr.
"To je možné, ale ne jisté. Proto se na primitivních planetách nesmí porušovat pravidla bezpečnosti..., i když jde o ženské rozmary."
Nancy se pokusila o úsměv.
"Musím se vám omluvit, kapitáne. Bez vaší tvrdohlavosti a Rayovy pomoci by pro mě expedice, a nejen ta, skončila na břehu této roztomilé říčky."
"Už o tom nemluvme. Do budoucnosti bych jen rád připomenul, abyste se méně řídila svými knihami a více radami lidí, kteří mají s primitivními planetami své zkušenosti."
"Souhlasím. Kdy vyrážíme?"
"Hned."
Cválali celý den pouze s jedinou přestávkou v poledne, aby nechali odpočinout koně. Na sklonku odpoledne se Nancy, fyzicky i psychicky unavená, rozmrzele ozvala:
"To se z tohohle zatraceného lesa nikdy nedostáném? Mám pocit, že se točíme stále dokola. Každou chvíli čekám, kdy se přede mnou objeví hrad barona Olaga."
"Nemějte strach, blížíme se k bažině," uklidňoval ji Mark.
"Jak to můžete vědět?"
"Jen se lépe dívejte. Zem je vlhčí, sem tam uvidíte i mokřinu, a hlavně vegetace je tu jiná. Místo stromů, které se podobají pozemským cedrům, tu jsou jakési mangrovníky a podivné olše, jejichž větve padají až na zem."
"Právě kvůli nim musíme pořád kličkovat. Zajímalo by mě, jak si můžete být tak jistý, že držíme stále stejný směr?"
Mark jí to rychle vysvětlil.
"Ray automaticky zaznamenává všechny odchylky, takže se nemusíte ničeho bát. Navíc se blíží noc a já bych rád našel nějaký vhodný nocleh, abych vás ušetřil další nepohodlné noci."
Mark zastavil koně a spojil se s Rayem.
"Použij antigravitační přístroj a podívej se, jestli není v okolí nějaké obydlí. Nevznášej se ale moc nad větve stromů, aby tě nikdo neviděl."
Android souhlasně přikývl, předal Markovi otěže svého koně a měkce proklouzl listovím do výše.
Pokaždé, když to Mark na misích viděl, děkoval v duchu inženýrům za tak geniální přístroj, jakým byl android. Kromě antigravitačního přístroje, schopného unést jednu osobu navíc, byl vybaven vskutku kvalitním zbrojním arzenálem: v pravém ukazováku byl ukryt laser, který například dnes ráno zneškodnil před očima slečny Grantové pavouka, a jeho levá paže sloužila jako desintegrátor.
Ray se zanedlouho lehce snesl zpět do svého sedla.
"Nikde nic. Jen v tomhle směru jsem zahlédl malý proužek dýmu. Jestli tam ale chceme být do setmění, musíme si řádně pospíšit."
Pobídl svého koně a vyrazil vpřed, následován ostatními. Když dorazili na mýtinu, spatřili ubohou chýši spletenou z větví a haluzí stromů, z jejíhož komína stoupal kouř.
Z chýše vyšla žena zahalená do černých cárů, které zcela zahalovaly její postavu i tvář. Když spatřila ozbrojenou skupinu na koních, opatrně o krok couvla.
"Pryč! Jděte pryč!" zakřičela. "Jsem bahenní čarodějnice, kdokoli se mne dotkne, promění se v ropuchu!"
Strach v jejím hlase prozrazoval, že to s jejími hrozbami nebude tak vážné.
"Jen klid," prohodil Mark s úsměvem na tváři. "Jsem rytíř ze vzdálené země a nepřicházím ve zlém. Hledáme jen střechu nad hlavou pro dnešní noc."
Pokynul Rayovi, který vyndal z tobolky zlatý peníz a hodil ho ženě. Ta minci pohotově chytila a začala si ji prohlížet.
"Skutečný sold!" vyjekla překvapeně. "Pojďte dál, ale nemám toho bohužel moc, čím bych vás mohla pohostit."
Když sesedali z koní, čarodějnice si je pronikavě prohlížela.
"Koně můžete zavést támhle do ohrady," řekla a ukázala na proutím obehnaný korec a pak na přístřešek, kde se sušilo seno: "Pánové si lehnou támhle a dáma, ha ha, bude-li chtít, se může se mnou podělit o

kavalec."
Mark na okamžik zrozpačitěl.
"Jak jste uhádla, že je to dáma?" podivil se.
"Jsem přece čarodějnice, ne?" odvětila s jiskrou v oku.
"Spíš se umíte dívat."
Žena pokynula hlavou.
"Rytíři, jste velmi bystrý, ale já se opravdu umím dívat. Váš zbrojnoš má na mládence příliš jemné a pěstěné ruce."
"Dobrá, nechme toho. Raději se podíváme, jestli se v kuchyni umíš obracet stejně dobře, jako se umíš dívat. Budeme-li spokojeni, dostaneš další zlaťák."
Chýše byla vlastně jednou rozlehlou místností. V jednom rohu byla za závěsem ukrytá postel a uprostřed masivní, nahrubo otesaný stůl a několik židlí. Nad ohništěm visel zavěšený kotel, z kterého se linula libá vůně.
"Z té vůně se mi začíná točit hlava," řekl Mark.
Žena se pousmála. Z tváře jí sklouzl černý závoj a odhalil mnohem mladší tvář, než by si podle hávu člověk představoval.
"Doufám, rytíři, že vám bude moje polévka chutnat."
Ray se nenápadně přiblížil ke kotli a odebral vzorek, který pak rychle zanalyzoval, a ihned Markovi oznámil výsledek:
"Neobjevil jsem žádnou jedovatou substanci. Vůně pochází z aromatických bylin a kousky masa jsou z hada. Dá se to vcelku jíst."
Když se posadili kolem stolu, žena jim rozdala dřevěné vydlabané talíře a nalila do nich hustou tekutinu.
"Je vynikající," prohlásila Nancy, když polévku ochutnala. "Z čeho jste ji dělala?"
Žena nepřítomně máchla rukou do prázdna.
"Stačí znát byliny, které v lese rostou."
Mark se musel hodně ovládat, aby nevyprskl smíchy. Když dojedli, žena ukázala Nancy postel.
"Lehněte si, vypadáte unaveně."
Nancy, vyčerpaná po dlouhé cestě, přikývla a šla k posteli. Mark jí ještě stačil pošeptat:
"Zapněte si ochranné pole na nízkou úroveň, v slamníku mohou být různí parazité. Celou noc byste se škrábala."
Mark vyšel ven následován Petrem, který na tom nebyl o nic lépe než slečna Grantová. Praštil sebou na seno a za vteřinu už spal. Byla černá noc a odevšad se ozývaly podivné zvuky. Mark ještě chvíli pozoroval hvězdy a zanedlouho nato sladce usnul.
Naráz ho probudil nezvyklý zvuk. Vztyčil se a zaposlouchal se do noci ozářené přízračným měsíčním světlem. Z dálky uslyšel slabou melodii.
"Ta žena vyšla asi před půlhodinou ven a teď se koupe v potoku asi sto metrů odsud," dolehl k němu Rayův přenos.
Mark se podíval na Petra, který spal, jako když ho do vody hodí, vstal a vydal se do lesa. Propletl se změtí větví a kořenů a tiše se přiblížil až k potoku. Na čarodějnici dopadl svazek měsíčních paprsků. Na jejím nahém, perleťovém těle se leskly kapičky vody. Cosi zpívala drsným, ale přitažlivým hlasem. Mark stál a dlouho ji pozoroval. Stín pak vyšel z vody a blížil se s otevřenou náručí k Markovi.
"Pojď, krásný rytíři, už na tebe čekám."
Mark se krátce zasmál.
"Takže ty jsi na mě čekala? Tvoje píseň mě měla vzbudit a přivábit až sem, je to tak?"
Čarodějnice se na něj usmála. Byla to mladá dívka. A čarovně krásná...
"Kdyby byli všichni muži tak předvídaví jako ty, byly by čarodějnice na vyhynutí. Posaď se. Jmenuji se Jalma."
Mark uposlechl a sedl si do měkké trávy. Dívka se posadila vedle něj.
"Co dělá taková krasavice v tomhle zapomenutém kusu země?"
"Nemám, kam bych jinam šla."
"Ty nemáš rodiče?"

"Moje matka žila ve vesnici dva dny jízdy koněm odsud. Často tam za ní jezdil mladší baronův syn, ale když otěhotněla, nechal ji jejímu osudu a už se neukázal. Moji matku z vesnice vyhnali, a tak se usadila tady. Výborně se vyznala v bylinách a její bylinné nálevy ji naučily vyznat se dobře i v lidech a umět se dívat kolem sebe. Hodně mužů a žen z okolí za ní chodilo pro radu, a začali jí proto říkat čarodějnice."
"A co se s ní stalo?"
Dívčina tvář náhle potemněla.
"Před dvěma roky zachvátila mnoho vesnic kolem neznámá choroba. Zničehonic se lidem na těle objevily černé skvrny, pak umírali a nedalo se s tím nic dělat. Moje matka zkoušela všechny možné byliny, ale marně. Kněži říkali, že nemoc seslal na zem Bůh, aby nás potrestal. Jednoho dne přivedl jakýsi mnich vojáky a matku tady před domem upálili jako čarodějnici. Modlili se přitom k Bohu a prosili ho, aby zkázu zastavil. Bylo to hrozné."
"A ty jsi jim utekla?"
"Když matka slyšela dusot koní, poručila mi, abych se schovala v lese. Já ale všechno stejně viděla."
"A proč jsi se sem vracela?"
"Neměla jsem kam jít. A pak, dceru čarodějnice by stejně nikde nechtěli. Za tři měsíce sem přišel dokonce první zákazník. (Malinko se při té vzpomínce zasmála.) Byl to takový hodný dědeček, který se rozhodl, že se znovu ožení a vezme si mladou ženu. Bál se, že jí nebude dost dobrý. Dala jsem mu nějaké byliny, a od té doby mě chodí pravidelně navštěvovat."
"To musí být zázračná medicína," zažertoval Mark.
"A není důležitější, aby si to myslel? Matka mě kromě poznávání bylin naučila také umět poslouchat lidi a chápat, co ti nemocní nebožáci potřebují. Mnoho z nich má pocit, jako by před nimi stála moje matka. Nechávám je při tom, což jen zvyšuje můj věhlas."
Lehce se zatřásla a přitiskla se k Markovi, který ji předtím objal paží kolem ramen, jako by hledala kousek lidského tepla.
"Myslím, že tě náš příjezd trochu vyděsil, nemám pravdu?"
"Mám strach. Žena barona Kuka zemřela za prazvláštních okolností a je možné, že budou knězi hledat obětního beránka. V tom případě bych byla první na řadě. To mi alespoň včera říkala jedna vesničanka."
Jahna se přitiskla ještě pevněji k Markovi.
"Vždycky jsem snila, jak přijede krásný rytíř a naučí mě milovat."
Mark zatřásl smutně hlavou.
"To já asi nebudu. Zítra musím se svými druhy odjet."
"Já vím. Taky jedeš hledat grál, že ano? Na to nemusím být čarodějnice, abych to uhodla. Jsi třetí, který tudy za deset let projel. První dva se nikdy nevrátili, bažina si je za jejich opovážlivost vzala k sobě."
"A tebe, když tu žiješ, hledat grál nikdy nelákalo?"
Jalma zatřásla energicky hlavou.
"Je to moc nebezpečné. Zem se místy propadá, jako by tě chtěla spolknout, a navíc tam žije spousta jedovaté havěti."
"Vždyť ty hady znáš. Dnes jsme je měli k večeři."
Dívka se rozesmála.
"Tihle nejsou jedovatí. Stačí je umět chytit a uvařit."
"Což zvládáš perfektně."
"Nejsem čarodějnice, ale občas se mi v noci stává, že vidím divné věci. Vím, že to není nic skutečného, spíš jako by mi běhaly v hlavě."
Mark přemýšlel, jestli to nemůže být určitý druh telepatie.
"A co se odehrává v těch vidinách?" zeptal se Mark se zájmem.
"Jsou to velmi prchavé obrazy, ale stále se opakují. Vidím zářivě oranžový předmět, horu obestírající mraky a uprostřed ní otvor a velkou jeskyni. Pak cítím cosi jako pozvání, jako by mě tam někdo lákal. Pak všechno zmizí."
"A máš ty představy často?"
"To je různé. Někdy se opakují dva dny za sebou, jindy se celé měsíce neobjeví."
Mark přemýšlel, jestli může ten tolik tajemný grál vysílat psychické vlny. Najednou ale pocítil něco úplně

jiného. Jalma se přitiskla ještě více a její dech ho hladil po tváři.
"Ne," zašeptal. "To by nebylo rozumné. Za pár hodin musím znovu na cestu."
"Prosím, jen jednou," zašeptala dívka.
Pro Marka bylo velmi obtížné odolat tak krásné ženě, která teď na něj doléhala celou vahou svého hebkého těla. To by nevydržel ani svatý. A on svatý rozhodně nebyl...
9
Ráno se všichni čtyři pozemšťané sešli u stolu v chýši. Jalma radostně poskakovala kolem kouřícího kotle a Mark se marně pokoušel zastírat zívání. Sklonek noci byl pro něj velmi náročný a na své místo v seníku se dostal až krátce před rozedněním. Mark se záměrně vyhýbal pošklebkům, které k němu vysílal Ray, i podezíravým pohledům, kterými ho častovala slečna Grantová.
Když Mark požádal o trochu studené vody, Jalma vyběhla na dvůr a nabrala vodu ze studně do vědra. Nancy, která vypadala po této noci mnohem více odpočatá než po nocích minulých, si neodpustila pichlavou poznámku.
"Vidím, že vašemu ješitnému mužství středověké zvyky skvěle vyhovují. Začínám rozumět, proč jste se začal specializovat právě na primitivní planety tohoto typu."
Mark nestačil odpovědět, protože se zvenku ozval srdcervoucí výkřik.
Kolem Jahny stálo na koních pět ozbrojenců, kterým velel rytíř v brnění. Měl sklopené hledí, takže mu nebylo vidět do tváře. Napravo od něj stál mnich, oděný do dlouhého šatu z šedé vlny, na němž byl na prsou vyšit znak v podobě červeného kruhu. Měl úzkou tvář, výrazný nos a husté tmavé obočí nad jiskřícíma černýma očima. Za skupinou ozbrojenců stál zbrojnoš, který se tvářil, jako by tam ani nebyl.
Když mnich uviděl Marka a ostatní, jak vycházejí z chýše, zakřičel mocným hlasem:
"Kdo jste? Co děláte v chýši této čarodějnice!"
"Jsem rytíř z daleké země a hledám grál. Tato dívka nám laskavě poskytla přístřeší."
Mnich přiložil zbožně ruku na červený kruh na prsou a vykřikl:
"Pryč, chlape, nepřibližuj se! Proč jsi chodil do chýše čarodějnice? Proč jste nespali raději v lese? Vstoupil do vás ďábel!"
Dva muži mezitím svázali Jalmě ruce provazem, který přehodili přes nízkou větev blízkého stromu. Jahna, ruce vysoko zdvižené nad hlavou, se dotýkala země už jen špičkami nohou.
"Co vám ta nebohá dívka udělala?" zeptal se Mark.
"Včera se svatý tribunál usnesl na její vině."
"To musel být pěkný proces, když se obžalovaný ani nemohl obhajovat. Takový rozsudek má hodnotu slepičího trusu."
To, že se někdo opovažuje znevažovat rozhodnutí svatého tribunálu, mnicha tak rozčililo, že celý zrudl.
"Její přítomnost před svatým soudem nebyla nutná. Byli tam svědci a přísahali před oltářem. Baron Kuk, který je zde, vyprávěl pod přísahou, že byl očarován, a proto musel svou ženu zbít, až zemřela. Čarodějnice to tak zařídila, protože doufala, že se s ní potom baron ožení! A jedině proto, že se baron uchýlil do našeho chrámu, ho zlý duch opustil!"
"To není pravda," vykřikla Jalma, "baron tu nikdy nebyl!"
"Nelži, čarodějnice, svědci baronova slova potvrdili!"
Vtom promluvil zbrojnoš, který se až do této chvíle držel stranou:
"Byl jsem tenkrát schovaný v křoví a všechno jsem viděl. Baron Kuk přišel k chýši a čarodějnice se k němu blížila. Vtom se proměnila v hada, který se obtáčel kolem mého pána. Had měl obrovskou hlavu a rudé, světélkující oči. Dlouho se pak na sebe dívali, až had najednou zmizel. Baron stál dlouho jako zařezaný a trvalo nejméně hodinu, než se do něj vrátila jeho duše."
Baron přizvedl hledí, za kterým se objevila zarudlá hrubá tvář:
"Celý případ už byl uzavřen. Proveďte rozsudek! Čarodějnice bude zbičována až do smrti. Pak bude její mrtvé tělo upáleno a popel rozházen."
Jeden z ozbrojenců sundal ze svého sedla dlouhý, roztřepený bič. Mark mezitím usilovně přemýšlel a snažil se v hlavě vybavit některé zprávy z Arminy.
"Moment!" zakročil najednou. "V mé zemi má každý, kdo je odsouzen za čarodějnictví, možnost odvolat se k božímu soudu a vybrat si zastánce, který o jeho osudu rozhodne před Bohem v souboji."

Mnichova tvář se stáhla příšerným šklebem a z jeho úst se vydral strašlivý smích:
"Kdo by se chtěl zastávat čarodějnice?"
"Já!" zvolal Mark. "Jalmo, vybereš si mě za svého obhájce?"
Dívka chvíli s odpovědí váhala a pak nejistě přikývla.
"Ano... ano, ale dej si pozor, baron je obávaný bojovník!"
Baron si pohledem plným hněvu a zášti měřil Markovu postavu.
"A je to opravdový rytíř? Třeba je to jen nějaký chudák, který se snaží zachránit tu čarodějnici?"
"Můj rod je stejně vznešený jako ten tvůj. Baron Olag si mého původu asi vážil, když mě nechal bojovat za své zájmy proti baronu Wexovi a nabídl mi ruku svojí dcery. Jedině kvůli slibu, že najdu grál, jsem tuto nabídku odmítl."
Mnich překvapeně vykulil oči.
"Aha, tak to jsi ty, ten tajemný rytíř s hvězdou, který porazil barona Wexa!" zabručel. "Včera jsem se o tom dozvěděl."
"Určitě má nějaký zázračný talisman tady od té čarodějnice, a proto je tak namyšlený," přispěchal s rychlou odpovědí Kuk. "Souboj nemohu připustit, protože by byl nerovný."
"Navrhuji, aby nám tady mnich dal oběma svaté požehnání," prohlásil Mark. "Jeho božské poslání je přece více než moc nějaké čarodějnice."
Mnichovi nezbylo než souhlasně přikývnout.
"Rozmyslete si to dobře, rytíři! Proč vám záleží tolik na životě jedné čarodějnice?"
"Cožpak jsem při přijetí rytířských ostruh nepřísahal, že budu vždy bránit slabé a nevinné? Kdybych dnes tuto přísahu porušil, jak bych se zítra mohl vydat za hledáním grálu?"
Baron se s mnichem šeptem na něčem radili. Elektronický Rayův přijímač ale bez problémů zachytil vše, o čem se oba muži domlouvali, a telepaticky Marka informoval.
"To je nepříjemná záležitost. Budete muset toho otravu rychle vyřídit, jinak je náš plán zmařen," říkal mnich.
"Mohl bych na něj zaútočit se svými muži...," odvětil baron.
"Dávejte ale pozor, jsou čtyři a jeden ze zbrojnošů vypadá, že se ve rvačkách vyzná. Navíc vojáci, které jste pro tuto příležitost vybral, nejsou ti nejlepší. Měl byste přijmout souboj."
Mnich se obrátil na Marka a zvolal hromovým hlasem:
"Hej, rytíři, jestli jsi nezměnil názor, připrav se na smrt. Kolik chceš času na poslední modlitbu k našemu Pánu?"
"Jenom co si obléknu brnění. Rytíř je na obranu správné věci vždy připraven!"
Mark se otočil a odcházel k přístřešku, kde Ray připravoval brnění barona Wexa.
"Pozor!"
Mark se na androidovo echo otočil. Baron tasil meč a vrhl se zezadu na Marka. Ten stačil tak tak uskočit stranou.
"Má-li rozhodnout Bůh, udělá to stejně dobře i bez brnění!" zařval baron a znovu se vrhl na Marka, který stačil sotva uchopit štít podaný Rayem.
"Zbabělce! Za takovou zradu budeš potrestán!"
Mark zachytil meč štítem a podnikl protivýpad do soupeřova štítu s namalovaným červeným mečem, který barona vyvedl z rovnováhy.
Boj trval několik minut, ale výpady jednoho i druhého končily vždy na štítu soupeře. Baron byl nicméně přinucen o několik kroků couvnout.
Mnichova zamračená tvář naznačovala, že má nějaké starosti. Ostatní ozbrojenci se přiblížili k bojujícím mužům, aby jim ze souboje nic neuniklo. Už hodnou chvíli vysílal mnich k jejich skupince významné pohledy, ale bez úspěchu. Konečně jeden z ozbrojenců mnichův záměr pochopil. Postoupil o pár kroků kupředu a nenápadně, pomalu začal vytahovat dýku, kterou měl za pasem. Když však pocítil hrot dýky v ledvinách, pohyb jeho ruky znenadání ustal. Otočil hlavu. Za ním stál Ray s úsměvem na tváři a potichu mu říkal:
"Jestli se pohneš, jsi synem smrti."
Ozbrojenec němě přitakal.

"Výborně, a teď se vrať za svými kamarády."
Markův soupeř začínal pomalu chroptět, ale i Marka už síly valem opouštěly a levou ruku měl celou zdřevěnělou. Usoudil, že souboj trvá až zbytečně dlouho, a zaútočil na baronovu levičku. Ten útok sice kryl, ale další útok hrotem mezi brnění a přilbici už krýt nedokázal. Když Mark ucouvl, baronovo brnění bylo v ten okamžik celé rudé od krve.
Kuk zůstal zlomek vteřiny jakoby překvapeně stát a vzápětí se zřítil vzad. Ihned k němu přiběhl zbrojnoš, celý zelený strachy, a začal mu sundávat přilbici. Na krku se táhla dlouhá rána na tepně, z níž crčel pramínek krve.
"Bože, odpusť mi," zasípal baron.
"Řekněte, že je Jalma nevinná!" pospíšil si Mark.
"Ano, ano. Lhal jsem, nikdy jsem zde nebyl. Zabil jsem svou ženu v návalu hněvu. Tato dívka za nic nemůže. Bůh mě za to potrestal, lituji svých..."
Baron naposledy vydechl a hlava se mu stočila stranou.
Všichni stáli mlčky a ani nedýchali. Pak Mark zvedl špičku svého meče ke zbrojnošově hrudi a zeptal se:
"Ještě tvrdíš, že jsi viděl, jak se Jalma proměňuje v hada?"
Muž vstal s rukama sepjatýma na prsou.
"Milost, milost. Nic jsem neviděl. To baron mi to poručil."
Mnich k němu přikročil a nevěřícně mu zakřičel do tváře:
"Přísahal jsi na oltář! Zasluhuješ stejnou smrt jako tvůj pán!"
"Musel jsem poslechnout," špitl nešťastník. "Baron mi dal šest zlatých soldů," dodal zhrouceně a vyndal z kapsy malý měšec.
Mnich mu ho vytrhl z ruky a zvolal:
"Pověste toho hříšníka!"
Ozbrojenci, kteří ani nechápali, co se děje, nejdříve na mnichův rozkaz nereagovali. Ubožák nečekal a vzal nohy na ramena, pronásledován mnichovým spíláním.
"Uznáváte, že jsem bojoval za přítomnosti boží," řekl Mark mnichovi. "Bůh rozhodl, že je tato dívka nevinná."
Mnichovi nezbylo než souhlasně přikývnout, ale dál vrhal po pozemšťanech kradmé pohledy. Ray se na Markův pokyn odebral ke stromu, na němž byla stále za ruce pověšená Jalma, ale do cesty se mu postavil muž s bičem v ruce. Ray ho nedbalým pohybem ruky odstrčil. Muž odletěl stranou, jako kdyby do něj vrazil kůň, a držel se za břicho.
Mnich, který scénu sledoval, vzápětí pochopil, že by další boj nemohl skončit dobře. Proklatí cizinci by si s pěti ozbrojenci poradili ještě dřív než rytíř s baronem a bůhví, co by se stalo s ním. Po jejich tělech by v této bažině ani pes neštěkl.
"Kůň a zbraně poraženého vám právem náleží, rytíři," prohlásil úlisně.
"Nechci je," řekl Mark, "jsou pošpiněné krví zrádce. Prodejte je a za peníze mu dejte poslední pomazání."
Tato myšlenka se mnichovi zalíbila a trochu se usmál, zatímco ozbrojenci nakládali baronovo tělo na koně.
"Ať bude vaše cesta úspěšná nebo ne, určitě pak pojedete na dvůr krále Artha. Baron Kuk nemá dědice a jeho léno musí být někomu přiděleno. Takový udatný a moudrý rytíř by byl pro naši zemi velkým přínosem. Ale musíte si pospíšit!"
Po této radě se vyhoupl na koně a odcválal pryč, následován pěti ozbrojenci. Jakmile zmizeli v lese, Jalma se vrhla Markovi kolem krku a políbila ho na ústa.
Markovi se po chvíli podařilo z jejího vřelého sevření vymanit:
"Jen klid, děvče, všechno je už za námi. Co bys řekla tomu, kdybychom se teď vrátili k snídani, kterou nám tito nezvaní hosté přerušili?"
Na poznámku o snídani Jahna vykřikla:
"Propánakrista, moje polévka! Snad se nevyvařila!"
Když dívka zmizela v chýši, prohlásila slečna Grantová jízlivě:
"Vystavoval jste se zbytečnému nebezpečí. Kdyby vás baron zranil, naše expedice by byla vážně

ohrožena."
"Neměl jsem jinou možnost a Jahnu jsem zachránit musel. Navíc to tak velké nebezpečí zase nebylo. Jestli si dobře pamatuju, tak jste říkala, že jsem za ochranným polem jako v bavlnce."
"V každém případě není tak účinné, jak jsem si myslel," prohlásil Petr a mnul si fialovějící modřinu na tváři.
"Vždyť se nic neděje. Raněn nejsem a ztratili jsme sotva hodinu."
Rozhovor přerušilo volání Jalmy, která je zvala ke stolu.
10
Mark si pochutnával na výborné polévce a přitom přemýšlel. Nakonec přerušil ticho, které zavládlo při jídle, a obrátil se na Jahnu:
"Jalmo, myslím, že bys tu neměla zůstávat. Bude rozumnější, když odtud odejdeš."
"Její nevina byla dokázána, tak čeho by se měla bát?" prohlásila Nancy.
"Řekněme, že se mi podařilo na nějakou dobu církev koupit, ale to neznamená, že si při prvním neštěstí v okolí pro Jalmu znovu nepřijdou a neudělají z ní obětinu."
"To je jisté," řekla smutně Jahna, "ale já nemám kam jít."
Mark se na ni usmál.
"Myslím, že jsem na něco přišel. Vezmeš si koně, na kterém je naloženo brnění barona Wexa, a pojedeš do hlavního města na dvůr krále Artha. Tam si najmeš dům a všem budeš vyprávět, že jsi služka rytíře s hvězdou, který odjel hledat grál, a že na něj ve městě čekáš. To by mělo stačit, aby ti uvěřili. Potom si najdeš živobytí. Myslím, že bys mohla s úspěchem prodávat byliny k vaření, v kterých se tak dobře vyznáš. Věř mi, že na koření vyděláš mnohem víc než na bylinách k léčení. A je to také méně nebezpečné. Ray ti dá do začátku dvacet soldů."
Android úkon ihned provedl, ale neodpustil si vyslat nesouhlasnou poznámku:
"Zase ti budou v SDPP vyčítat, že zbytečně rozhazuješ, a ještě ti to strhnou z platu."
"Neměj obavy, já si to s nimi vyřídím. Jdi raději osedlat koně."
Jalma přijala peníze a oči jí mírně zvlhly.
"Ty se nikdy nevrátíš, že je to tak?" zašeptala.
"I kdybych grál našel, musím se ihned vrátit do vzdálené země, odkud pocházím. Nemám ale strach. Tvůj obchod bude mít úspěch a nápadníci se jen pohrnou, ani nebudeš vědět, kterého si vybrat."
"Určitě ale mezi nimi nebude ten, kterého bych si přála..."
Hodinu po tom, co se rozloučili s Jalmou a opustili chýši, se cestovatelé začali brodit prvními bažinami. Dlouhé ticho přerušila až Nancy kousavou poznámkou:
"Už podruhé za sebou necháváte stesk a pláč."
"To je jedna z nepříjemných stránek mé práce," odpověděl Mark.
"Pro tuto dívku to bylo víc než pouhé přátelství. Myslím, že do vás byla skutečně zamilovaná. Měl jste se asi víc krotit."
"To jsem ji měl nechat bičovat až do posledního vydechnutí? Určitě by se vám taková podívaná hodila k doplnění historických znalostí, ale asi to není nic příjemného. Jednou jsem musel za svistotu biče veslovat tři dny jako galejník a věřte mi, nic příjemného to není."
Slečna Grantová pokrčila rameny a změnila téma hovoru.
"Vidím, že s finančními prostředky SDPP nakládáte značně svérázně."
"Všechno je relativní. Nezapomeňte, že nám Jalma poskytla přístřeší a stravu. Je slušné nějak se jí za tyto služby odvděčit. Kolik stojí například na Zemi noc v hotelu?"
"Snad nechcete srovnávat postel v hotelu s tím příšerným slamníkem."
"Ale byl vám nakonec dobrý, ne? Alespoň jste nemusela spát na zemi. A navíc jste měla k večeři jídlo, za které byste na Zemi zaplatila balík peněz: polévku z hada!"
Nancy ucítila, jak se jí zdvíhá žaludek.
"Vy... to snad...," štkala Nancy.
"Buďte klidná, Ray se ujistil, že šlo o nejedovatý druh."
11
Prezident vešel do místnosti, kde se předtím sešli všichni důležití ministři jeho vlády. Grant se svému

slavnému dávnému předchůdci tohoto jména téměř nepodobal. Byl vysoký, hubený a měl hranatý obličej a vysoké čelo. Tolik oblíbený úsměv, který ho vynesl do prezidentského křesla, ale už dávno zmizel a místo něj mu na tváři vyrostlo několik starostlivých vrásek.
Sotva prezident dosedl, spustil:
"Pánové, svolal jsem vás na toto krizové zasedání, protože má pro vás admirál Neuman nepříjemnou zprávu."
Admirál se postavil.
"Včera jsme zachytili nouzové volání soukromé výletní lodě, na kterou zaútočili piráti. Na místo ihned odletěla jednotka Galaktické policie vedená plukovníkem Parkerem. Prohlédl loď a zjistil, že v podpalubí je zlikvidovaná posádka a že majitel lodi a jeho čtyři hosté byli uneseni piráty."
"To není poprvé, co v Galaxii řádí piráti! Proč nás otravujete s takovou běžnou záležitostí, od toho je tady přece policie!" rozčílil se ministr spojů.
"Vydržte a poslouchejte dál," opáčil prezident.
Neuman pokračoval a jeho výraz nabyl na vážnosti:
"Bohužel patří těch pět unesených k nejbohatším lidem celé Galaxie. Jsou to slečna Swensonová, George Penford, Čang Ho-Huang, Michael Goldman a Alex Gorba."
Ministr financí, malý kulaťoučký chlapík, poděšeně vykřikl:
"No to je hotová katastrofa! Těchhle pět lidí má v rukou celou čtvrtinu světového průmyslu!"
"Plukovník Parker," pokračoval vzrušeným hlasem Neuman, "našel v pilotní kabině vzkaz, podepsaný jistým kapitánem Smithem, v kterém žádá výkupné dvě miliardy dolarů v hotovosti."
Když ostatní ministři uslyšeli výši výkupného, téměř všichni na svých židlích poděšeně nadskočili.
"To je strašné," vykřikl ministr spojů, "to nemohou dát v hotovosti v životě dohromady!"
Ministr financí si udělal rychlý výpočet a s povzdechem řekl:
"Bohužel mohou. To je na tom to hloupé."
"Majetek těchto pěti osob přesahuje deset miliard dolarů. Většina jejich majetku je ale v akciích průmyslových komplexů, a když je budou muset prodat, dojde k značnému poklesu cen akcií na burzách. Na to, aby získali ihned dvě miliardy, budou tedy muset ve skutečnosti prodat to, co má současnou hodnotu čtyř miliard, což může vyvolat burzovní katastrofu."
Po chvilce všeobecného mlčení ministr pokračoval:
"Takové množství peněz v hotovosti banky úplně vyčerpá, a není vyloučeno, že centrální banka bude muset sáhnout k nějakému novému způsobu placení. Z toho plyne, že po několik měsíců nebudou na Zemi žádné peníze v hotovosti, což může ohrozit menší podnikatele."
Najednou promluvil ministr průmyslu, který doposud zařezaně mlčel:
"Při dlouhodobém výhledu do budoucnosti nelze vyloučit, že bude takový balík peněz, poté co se vypere, aby nemohl být prokázán jeho původ, zpětně investován do průmyslu, takže se může stát, že se velké koncerny dostanou do nepovolaných rukou."
Grant pokynul hlavou.
"Pánové! Došel jsem ke stejným závěrům jako vy. Prakticky z toho všeho vyplývá jediný závěr: Výkupné nemůže být v žádném případě vyplaceno."
"Riskujeme ale životy pěti lidí!" namítl ministr spravedlnosti.
"To vím. Nesmíme ale zároveň dopustit, aby nějaký pirát ohrozil měnovou stabilitu Zemské unie. Kdybychom únoscům vyhověli, bude to navíc důležitý precedens a všichni zločinci z Galaxie začnou dělat totéž. Vyhovět takovému požadavku je nedůstojné vlády Zemské unie. Admirál Neuman naváže kontakt s únosci. Jednání se povlečou a Galaktická policie mezitím zjistí, kde jsou unesené osoby ukryty, a osvobodí je. A o žádném výkupném nechci ani slyšet!"
Velitel Galaktické policie si povzdechl.
"Všechny jednotky, které mám k dispozici, jsou ve stavu pohotovosti. Spolupráci mi nabídla i tajná bezpečnost a první eskadra už prozkoumává všechny kouty galaxie. Něco mě na celé záležitosti ale znepokojuje. Únosce si jistě moc dobře spočítal to, co my teď. Obávám se, že má v rukávu schovaný nějaký trumf, o kterém zatím nevíme."
12

Už celé dva dny pozemšťané bloudili čím dál ponuřejšími bažinami. Vysoké pokroucené stromy stínily svým mocným větvovím nebe a nedávaly slunečnímu svitu velkou šanci dopadat až na zem. Kvůli rozlehlým mokřinám se jejich cesta nekonečně klikatila.
Na čele jel Ray, za ním Nancy a Petr a skupinu uzavíral Mark, který i přes určitý trénink začínal pomalu pociťovat únavu. Na kapitánův telepatický pokyn Ray zastavil koně na trávě, která byla o něco méně mokrá než jinde, a pomohl slečně Grantové slézt z koně.
Poslední dva dny ji pořádně vyčerpaly. Vypadala velmi ztrhaně a pod očima se jí z únavy udělaly dva černofialové kruhy. Sotva se dotkla nohou země, spustila strašlivý křik. Brzy i ostatní odhalili důvod tohoto pozdvižení, kterým byl dlouhý had, plazící se v trávě. Naštěstí Mark poručil, aby si všichni zapnuli ochranné pole.
Petr nebyl v o moc lepší formě než Nancy, což prozrazovala i jeho špatná nálada.
"Myslel jsem si, Nancy," začal podrážděně Petr, "že jsme tu na cestě za grálem, a ne na nějakém pochodovém cvičení."
Slečna Grantová si hřbetem ruky otřela pot z čela a unaveně řekla:
"Já vím, Petře, ale chtěla jsem projet stejnou cestou, jakou se vydávali za grálem rytíři v tehdejších dobách. Marku, jak jsme ještě daleko od té proklaté hory?"
"Podle Rayových odhadů tak dvacet kilometrů vzdušnou čarou. Protože ale musíme obcházet stále nějaké bažiny, počítám tak čtyřicet. Nedojdeme tam dřív než zítra navečer. Projevili jste ale dost odhodlání a odvahy a máte i dost dokumentace, takže myslím, že můžeme zavolat modul."
"Stejně bych ale raději jela dál. Když tam do zítřka večer nedorazíme, ráda přijmu vaši nabídku. Za pár hodin se stmívá, měli bychom ještě něco ujet."
Mark pokýval uznale hlavou:
"Vy jste ale odvážná! Do sedel!"
Po chvíli, kdy se už nějakou dobu zase všichni pohupovali mlčky v sedlech koní, se Ray najednou zastavil a ukázal na obrys rytíře v brnění, vklíněného mezi dva stromy a stojícího do půli lýtek ve vodě bažiny.
"To je nepříjemné setkání. Doufám, že se nebude chtít bít," povzdechla si Nancy.
"Myslím, že ne," pravil android. "Dobře se podívejte."
Kolem postavy byla v šerém světle vidět sem tam blýskavá síť tenounkých vláken. Rytíř jako by stál v samém středu ohromné pavouci sítě.
Ray uřízl laserem větev a mrštil ji před sebe. Pružná vlákna sítě ale větev zachytila. Najednou se z vody zvedlo odporné zvíře podobné pavoukovi, s tělem v průměru asi jednoho metru. Jeho jedovatá chapadla se ovinula kolem blízkého stromu. Tvor, zklamaný nevýraznou reakcí na svůj útok, přešplhal několik metrů po pavučině a pak zmizel ve vodách močálu.
"V brnění není po těle ani památky. Celé ho vysála ta bestie."
Nancy byla celá bílá a třásla se strachem a hrůzou. Mark se k ní obrátil a uklidňujícím tónem jí řekl:
"Zdá se, že na Armině jsou výborné podmínky pro život rozkošných pavoučků. Už jsme potkali dva..."
"Proč nepřikážete Rayovi, aby tu potvoru zabil?"
"A proč by ji zabíjel. Nijak nás neohrožuje, a tak nevidím důvod, proč bychom měli zasahovat do ekologické rovnováhy této planety. Stačí, když její loviště obejdeme."
Jejich pochod byl monotónní, pomalý a mlčenlivý. Když se začalo stmívat, přikázal Mark zastavit před malou vyvýšeninou, na níž rostl rozložitý strom s jasně červenými květy.
"To je nádhera," nechala se unést Nancy a už chtěla pobídnout svého koně, ale Mark ji zadržel.
"Ray tam má nějakou práci. Kdo ví, jestli tam nemají hnízdo nějaká další nebezpečná zvířátka."
Android aktivoval digitální laser a opatrně se blížil ke stromu.
"To je divné, nejsou zde žádní hadi ani pavouci," prohlásil překvapeně Ray, "snad budeme mít klidnější noc, než byla ta předešlá."
Jak se android blížil ke stromu, jeho kůň nervózně frkal a vzpouzel se, až Ray musel pevněji přitáhnout opratě.
"Pojeďme blíž, chci se zblízka podívat na ty krásné květy," řekla Nancy.
"Počkejte," zadržel ji Mark, "připadá mi, že koně něco cítí."

"Nebuďte směšný. Slyšel jste Raye, že žádné nebezpečí nehrozí."
Nancy pobídla koně a vydala se směrem kupředu, když tu se stalo něco nečekaného. To, co vypadalo jako květy, najednou ožilo a rychle se sneslo na androida a jeho koně, kteří byli v mžiku jako poseti mnohobarevnými plátky. Kůň se začal s hlučným, bolestivým ržáním vzpouzet. Ray rychle aktivoval antigrav a vznesl se do výše asi dvaceti metrů, proletěl vzduchem a s barevným obrysem kolem těla jako svatozáří se snesl do blízké mokřiny.
Pak všichni pozemšťané bez dechu a s němým výrazem pozorovali agónii Rayova koně. Nebohé zvíře se zhroutilo na bok a kopalo kolem sebe, jako by se chtělo zahrabat do země. Pak sebou několikrát škublo a znehybnělo.
Asi po dvou minutách se okvětní plátky neslyšně vznesly zpět na strom. Po koni, který se ještě před chvílí zmítal na trávě, nezbylo vůbec nic, dokonce ani kostra a sedlo.
Ray se vynořil z vody a došel ke kapitánovi.
"Masožraví motýli," vysvětloval. "Vylučují lepkavou šťávu, která rozleptá vše živé. Měl jsem akorát tak čas zesílit intenzitu ochranného pole. Myslím, že jsem se jich zbavil až tou koupelí. Ve vodě je spousta ryb, kterým tito motýli asi moc chutnají, protože za chvíli bylo po nich.
Petr, který stál stále jako opařený, ze sebe nakonec vypravil:
"Proč se do nás ty příšerné potvory nepustí a zůstávají na větvích?"
"Asi žijí se stromem v symbióze. Raději bych ale v každém případě odjel někam dál."
S návrhem všichni živě souhlasili a dali se na cestu. Asi po půlhodině narazili na úzký pruh země vyčnívající z okolní bažiny.
Stále ještě rozechvělí z předchozí příhody seděli mlčky a na jazyku se jim rozpouštěly potravinové tablety, které jim rozdal Ray. Nancy obrátila k Markovi svou bledou tvář a řekla:
"Musím se vám omluvit. Ještě štěstí, že jste to cítil ve vzduchu."
"Nic jsem necítil, pouze jsem se držel několika hlavních zásad. Zásada první: nikdy se nenechat zmást podobností s pozemskými tvory a rostlinami. Když jsem byl jako ještě mladý na své první galaktické misii, zažil jsem, jak jednoho agenta v mžiku obtočil krásný rudý květ jedovatými chapadly, když si k němu chtěl přivonět. Přes veškerou snahu se nám ho nepodařilo zachránit. Květ byl vábidlem ohromné masožravé rostliny. Nikdy na to nezapomenu."
"A zásada číslo dvě?"
"Tu v žádných příručkách nenajdete. Mám ji z osobní zkušenosti. Vždycky věřte reakcím zvířat. Jejich vrozené obranné zvyky a výborný čich vás nejlépe upozorní na nebezpečí, o němž nemáme ani tušení. A teď zkuste usnout. Nebojte se, Ray nás hlídá."
Mark ulehl na měkký trávník a zavřel oči. Právě usínal, když uslyšel Rayův hlas:
"Zajímavá věc. Zdálo se mi, jako bych zachytil elektromagnetické vlnění, ale než jsem stačil zapnout svůj přijímač, zmizelo."
"Zkusil jsi jiné frekvence?"
"Projel jsem úplně všechna pásma, ale bez žádného výsledku."
"Tahle honba za grálem se mi nějak nelíbí. Určitě nás čeká ještě mnoho překvapení. Buď raději stále na příjmu."
13
Když se rozednilo, byli už všichni vzhůru. Petr, z jehož tváře po včerejšku zmizel zdánlivě neochvějný a všudypřítomný úsměv, nevrle poznamenal:
"Dneska je poslední den. Jestli se nám nepodaří dostat se z téhle prokleté bažiny do večera, kapitán zavolá modul. Slíbil to."
"To je jasné," řekla Nancy. "V literatuře je ale přece psáno, že při hledání grálu je člověk vystaven přetěžkým zkouškám."
"To je pravda akorát v těch knihách!" ozval se Petr.
"Mlč! Četl jsi je také a sám jsi říkal, že to bude těžké. Připadá mi, že tě při prvních překážkách tvé odhodlání nějak opouští!"
"Vždyť jsi směšná! Podívej se do zrcadla, jak vypadáš. Jenom ta tvoje pýcha ti brání v tom, abys to vzdala!"

"Jestli jste s tou vaší vědeckou diskusí skončili, můžeme vyrazit," přerušil je Mark.
Ray, který kráčel vedle Marka na koni pěšky, oznamoval:
"Těsně před rozedněním jsem ještě zachytil jeden krátký signál, ale nemohl jsem ho lokalizovat. Teď už se neozývá nic."
Kolem jedenácté Mark nařídil zastávku. Ačkoli se Nancy všemožně snažila svoji vyčerpanost zakrývat, všem bylo jasné, že se v sedle drží jen zázrakem.
Když ji Mark viděl, dokonce jí pomohl ze sedla.
"Myslím, že Petr má pravdu. Nikdy k té hoře nedorazíme," prohlásila naříkavě.
"Já si naopak myslím, že bychom tam pomalu už měli být."
"Jak to můžete vědět!" ohradil se Petr. "Copak se dá v téhle džungli orientovat?"
Mark nic neřekl, jen ukázal na vlhkou půdu.
"Jen se lépe podívejte. Voda tu už nestojí, ale teče. To znamená, že se země lehce zvedá."
"Blbost!" zabručel Petr. "Přiznejte si sám, že nevíte, kde jsme."
Mark se pomalu obrátil na Raye, který klidně odpověděl:
"Ani ne za dvě hodiny budeme z lesa venku."
Informace zapůsobila na ty dva dobrodruhy začátečníky neuvěřitelným dojmem. Petr dokonce zavýskal a samou radostí povyskočil.
"Vyrazme hned, ať to máme za sebou," navrhl optimisticky.
Mark jeho odhodlání ale hned zchladil.
"Jen klid, zbývá nám poslední kus cesty a koně si potřebují odpočinout."
Potom si Mark lehl do trávy a zavřel oči. Nancy, která byla těsně před zhroucením, udělala totéž.
Odpoledne, přesně podle Rayových propočtů, vyšli z lesa. Hora se před jejich zraky vztyčila najednou a v plném světle. Byla asi osm set metrů vysoká, pokrytá jen prachem, v němž rostly pouze hrubé trávy. Skaliska, která se z ní tu a tam tyčila, byla holá, protože voda z nich všechnu půdu stačila smýt.
"Právě jsem zachytil jasný signál. Byl ale bohužel tak krátký, že jsem ho nemohl lokalizovat."
"Zapni všechny možné přijímače a informuj mě o všem, co ti bude připadat divné."
Slečna Grantová se pustila do průzkumu hory a vypadala zjevně velmi zklamaná.
"Není tu vůbec nic zajímavého. Kde máme vůbec hledat?"
Mark ukázal prstem na tmavý bod asi v polovině hory.
"Myslím si, že je to vstup do jeskyně. Jestli ten váš grál opravdu existuje, musíme ho hledat tam."
"A jak to víte?" zeptal se popichovačně Petr.
Mark se na to jen slabě pousmál.
"Když jste na misi, musíte si všímat každého detailu. Jalma měla sen, v kterém horu viděla."
"Jestli si myslíte, že je čas věřit halucinacím nějaké čarodějnice...," prohlásil Petr jízlivě.
"Kdo ví, třeba má telepatické schopnosti? Jestli máte ale jiný nápad, tak prosím. Nepřečetl jsem tolik moudrých knih jako vy a rád se nechám poučit. Nakonec jsem tu jen jako váš doprovod."
Nancy jejich rozhovor raději přerušila:
"Dobrá, začněme tím, že zjistíme, jestli je tam nějaký vchod."
Ačkoli koně pobízeli, jak to jen šlo, stoupali po strmém kopci jen velmi pomalu. Nedočkavým průzkumníkům připadal výstup nekonečný. Když dorazili k ústí jeskyně, Ray začal místo opatrně obhlížet.
"Nic živého zde podle mne není."
Mark seskočil z koně, následován Nancy a Petrem. Vchod měl tvar kruhu, sotva tak na výšku člověka. Uvnitř byla úplná tma.
"Rayi, zapni světlo a postupuj pomalu vpřed."
Android zapnul projektor umístěný na hlavě a posvítil na kamennou stěnu. Ostatní šli v řadě za ním asi sto metrů dlouhou úzkou chodbou.
"Na konci té chodby nic není," prohlásil zklamaně Petr.
"Chodba se stáčí do pravého úhlu a rozšiřuje se," oznámil Ray.
Po pěti minutách dorazili do prostorné jeskyně. Uprostřed se vznášela ve výši asi dvou metrů nad povrchem oranžová svítící koule. Mark postoupil o několik kroků, zastavil se a s přivřenýma očima si ji

prohlížel. Najednou ucítil, jak neurony v jeho mozku zachytily psychické vlnění. Snažil se soustředit, aby zaznamenal přenos myšlenek.
Nancy s Petrem stáli jako u vytržení a pozorovali svítící kouli.
Markovi se nakonec podařilo navázat spojení s koulí:
"Dobrý den, Marku, jsem rád, že je tvoje mysl schopná komunikace."
"Kdo jste?"
"V překladu do vašeho jazyka by se moje rasa nazývala ‚bzik'. Rodíme se v mezigalaktickém prostoru a pak se po milióny vašich let pohybujeme prostorem. Někdy se jen tak pro zábavu na nějaký čas usadíme na nějaké obydlené planetě. Myslím, že jsem byl nedávno i na planetě Zemi."
Mark zachytil jakési pobavení, jako by se bzik zasmál.
"Promiň, zapomněl jsem, že máme jiné pojetí času. Chtěl jsem říci asi před tisícem let."
"To vy jste tedy grál?"
"To jméno mi dali na Zemi."
"A co v mezihvězdném prostoru jinak děláte?"
"Nic. Bavíme se pozorováním života humanoidních bytostí. Nikdo o nás ale neví, jsme dobře schovaní, abychom nezasahovali do jejich přirozeného vývoje. Vlastně se tak řídíme podle vašeho zákona o nevměšování. Mohu zachycovat a ovlivňovat tisíce myšlenek najednou. Bohužel se mi zdá, že je podívaná na život bytostí často dost smutná. Dívám se alespoň na to, jaké vedete směšné boje."
"Proč jste lidem vnukl myšlenku hledat grál?"
"Čistě z nudy."
"A není to kruté nutit takhle lidi, aby se vystavovali všemožným nástrahám a nebezpečím?"
"Všichni se mohli rozhodnout, jak chtěli. Pozoroval jsem jejich nejintimnější myšlenky a často jsem v nich viděl zlo, malichernost, žárlivost, pýchu a touhu po bohatství. Také jsem doufal, že při hledání grálu alespoň trochu zmoudří. Jedině moudří, odvážní a dobří se ke mně mohli přiblížit. Humanoidní bytosti se navíc museli nejdříve naučit ovládat přírodu a zvířata, s kterými žili, a to vyžaduje odvahu a sílu. Při dobývání grálu museli prokázat, že umějí víc, než si myslí, i když to často dělali pro vlastní zisk nebo slávu. Tím také dávali příklad ostatním. Díky mně se tvoje civilizace mohla vymanit z barbarství a pokročit do středověku."
Když myšlenkové spojení, které trvalo ve skutečnosti ani ne minutu, skončilo, Mark se obrátil ke svým druhům.
"To je neuvěřitelné!" vykřikl Ray. "Energie a inteligence v čistém stavu bez jediné molekuly organické hmoty."
Nancy se začala hystericky smát a třásla s Petrem.
"Měli jsme pravdu... pravdu! Podařilo se nám to!"
Na Petrově tváři se objevil nepřítomný úsměv.
"Podařilo se nám to, ale ne tak, jak jsi původně chtěla."
Otočil se na Raye a silným hlasem na něj zakřičel:
"Rayi! Kód 2195! Je to rozkaz! Aktivuj desintegrátor a znič kapitána Stonea!"
Ray sebou škubl a na vteřinu znehybněl.
"Zbláznil ses?! Co to má znamenat!" vykřikla Nancy.
Mladý muž ji pevně uchopil za paži a křikl na ni:
"Ani krok! Jsi mým zajatcem!"
Jeho oči se podivně leskly. Obrátil se na Marka a řekl už o něco klidněji:
"Kromě civilizačního programu o Armině jsem Rayovi nahrál pár programů navíc. Poslouchá teď jenom mě.
Spolupracoval jsem na tom s jedním skvělým kybernetikem. Škoda že musíte umřít teď a že se nedožijete mé slávy. Rayi, proveď rozkaz!"
Android pomalu zdvihal levou paži.
Ne, to snad není možné, pomyslel si Mark.
Ray se najednou jedním trhnutím otočil a jeho paže dopadla na Petrův obličej. Ten se zapotácel, odletěl vzduchem několik metrů a přistál na skalní stěně. Pomalu se sesouval dolů a krvácel z nosu. Markovy

neurony zachytily známý androidův signál.
"Promiň mi, že jsem tě tolik vylekal, ale tento naprogramovaný kód mě trochu zmátl. Musel jsem zmobilizovat celou svou energii, abych ten program neutralizoval. Ten darebák skutečně naprogramoval kód, který mě měl převést pod jeho kontrolu. Naštěstí nevěděl, že nejsem běžný typ androida."
Nancy stála jako opařená a pohledem těkala z Petra na Marka a zase zpět, a přitom drmolila:
"Nerozumím tomu, co to má znamenat?"
Najednou se za nimi ozval neznámý hlas:
"Ruce vzhůru, ani hnout!"
Když se ohlédli, spatřili oválného robota, pohybujícího se na vzduchovém polštáři, za nímž kráčeli dva muži v astronautických kombinézách. Jeden byl tělnatý a vysoký, s krátkou ryšavou bradkou, druhý malý a hubený.
"Jsme v pěkný bryndě," pronesl Ray, "tenhle chodící hrnec je bojový robot posledního typu, jeho dezintegrátor hravě zdolá tvoje i moje ochranné pole."
Vysoký astronaut podal Petrovi ruku a pomohl mu vstát.
"Proboha, proč jsi nás nezavolal dřív? Už tři dny kroužíme kolem téhle zpropadené planety!"
Ray řekl telepatickým signálem Markovi:
"Aha, tak už vím, proč jsem registroval ty radiové vlny. Tenhle zmetek má u sebe stejný nouzový vysílač, jaký mají agenti Galaktické policie."
Petr se oklepával z předešlého šoku a přitom ukazoval na červeně zářící kouli:
"Podívej, co jsme tu objevili."
Vysoký muž s ryšavou bradkou přimhouřil oči.
"Co to je za divnou věc?"
"To zatím nevím, ale určitě je to něco, co by se asi dalo dobře prodat."
"Nemáme čas se o to starat. Máme tady tu holku a to je hlavní. Nebudeme přece ztrácet čas s věcí, o které nevíš, jestli má nějakou cenu. Vypadneme odsud."
Vysoký muž uchopil Nancy, která se marně pokoušela o odpor, za ruku a táhl ji pryč. Petr se obrátil k zářící kouli a na okamžik zaváhal.
"Chci to. Je to grál."
Jakmile se jeho ruka dotkla povrchu zářící koule, po obrysu jeho těla projel záblesk, který pozemšťané sotva stačili postřehnout, tak byl rychlý.
Všichni ostatní stáli jako přimrazení a bezmocně pozorovali, jak se k zemi hroutí hromádka popela. To bylo všechno, co z Petra zbylo.
"Příšerné," zadrmolil hubený astronaut, jako by ho zasáhl blesk.
Z šoku se jako první vzpamatoval vysoký hromotluk a chladnokrevně prohlásil:
"Může si za to sám. Stejně jsem ho potřeboval jenom k tomu, aby sem nalákal tuhle holku, k ničemu jinému nám nebyl. Jeho podíl je náš. Teď zlikvidujeme tady tohohle chlapa a jeho androida a vypadneme."
"Počkej, Joe," ozval se najednou hubeňour, který právě pozoroval řadu přístrojů připevněných na svém ochranném pásu. "Tahle věc je natřískaná energií k prasknutí. Jestli robot použije desintegrátor, vyletíme do povětří i s touhle horou. Přístroje ukazují, že je v ní víc energie než v termonukleární bombě."
"To myslíš vážně, Kurte?"
"Podívej na display."
Hromotluk sáhl na svoji laserovou pistoli a klidným hlasem řekl:
"Žádné strachy, postarám se o to vejce."
"To nic neřeší, má silné ochranné pole."
"Co teda chceš dělat?"
"Naprogramuj robota, aby ho zničil za půl hodiny, až budeme v modulu v dostatečné vzdálenosti na cestě do lodě."
Joe na chvíli zaváhal.
"Asi máš pravdu, ale je škoda obětovat bojového robota na tuhle věc."
"Do vzduchu vyletí robot, ne my. To je hlavní, ne? Za ty prachy si přece koupíš jiného."

Astronauti vzali Nancy každý za jednu ruku a zmizeli v chodbě. Rayův elektronický odposlech zaznamenával jejich rozhovor. Mark ani Ray si nevšimli tenounkého světelného paprsku, který se odpoutal od zářící koule, proběhl po klenbě jeskyně, dosedl na robota a náhle zmizel.

14

Mark se snažil zmobilizovat všechny své psychické síly a kontaktovat světelnou kouli, ale bez úspěchu. Kdyby nebyla do věci zapletená slečna Grantová, určitě by něco podnikl, i kdyby měl riskovat vlastní život. Stále usilovně přemýšlel, jak situaci vyřešit, aniž by ohrozil její život.

"Rayi, kolik nám zbývá času?"

"Čtrnáct minut a dvacet vteřin," odpověděl android se svou příznačnou přesností.

"Nemáš nějaký šikovný nápad?"

"Jeden by tu byl... Mám pocit, že ta popelnice neaktivovala ochranné pole. Až ti dám znamení, lehni si na zem napravo ode mne a zároveň si zapni ochranné pole na nejvyšší stupeň. Já mezitím aktivuji desintegrátor. Dávej ale pozor, je to otázka zlomku vteřiny. Jestli se mi podaří zasáhnout robota, než stačí zareagovat, jsme zachráněni, jinak..."

Na chvíli se odmlčel a pak dodal:

"Jinak je z nás hromádka popela. Ten Kurt měl pravdu, je v ní tolik energie, že by byla schopná vyhodit do vzduchu celou planetu. Jsi připraven?"

"Jasně. Nic jiného nám nezbývá, za chvíli aktivuje robot dezintegrátor a je s námi amen. Nemá cenu čekat."

"Marku, chtěl jsem ti ještě něco říct. Pro případ, kdyby to nevyšlo podle mých představ. Chtěl jsem ti říct, že... že mi s tebou bylo na misích dobře."

"Mně taky, kámo. Jdeme na to!"

"Teď!"

Mark napjal všechny síly a vrhl se napravo od androida na zem. I když ochranné pole stačilo zadržet sílu nárazu, vlna Marka odhodila několik metrů stranou. Když zvedl hlavu, spatřil robota, jehož obrysem prolétlo nafialovělé světlo. Asi vteřinu jím zachvívalo jiskření a pak se robot rozpadl v prach.

"Myslím, že jsme... že jsme to," vykoktal ze sebe Mark.

"Můj nápad nebyl asi tak špatný," prohlásil klidným hlasem Ray, "jsem rád, že to vyšlo."

"Já taky," řekl Mark zvedaje se ze země.

Najednou zachytil již známé psychické vlnění.

"Říkal jsem si, jestli budete mít dost kuráže na nějakou akci. Nechci znevažovat vaši odvahu, ale neměli jste se čeho bát. Ještě než jste zasáhli, tak jsem pro jistotu spálil všechny jeho obvody."

"To byl ten paprsek světla?"

"Přesně tak."

"Proč jsi mě o tom neinformoval? Mohl jsem se mezitím pustit do pronásledování těch pirátů."

"Určitě byste tím ohrozili život té ženy... A pak, zajímalo mě, jak se zachováte. Oceňuji vaši statečnost. Marku, sleduji tě od tvého příletu na Arminu a musím říct, že jsi mi od začátku sympatický. Tvoje duše je mnohem čestnější než duše místních obyvatel. Bohužel se mi ale zdá, že jinak se lidé z tvé planety za několik posledních tisíciletí moc nezměnili."

"Všichni nejsou jako tito piráti," zaprotestoval Mark.

"V zájmu pozemské rasy sám doufám, že máš pravdu. Teď mě ale na chvíli omluv, mám nějakou práci."

Ze zářící koule se odlepily čtyři světelné paprsky, oběhly klenbu jeskyně a za několik vteřin bylo slyšet ohlušující výbuch.

"Co se děje?" zeptal se Mark.

"Nesmíme zklamat tvé přátele, kteří pozorují povrch planety z modulu. Vrcholek hory vybuchl přesně třicet minut po jejich odletu. Kdyby se nestalo to, co předpokládali, mohli by sem vyslat raketu se silnou náloží, která by místnímu obyvatelstvu určitě neprospěla. Teď si myslí, že se jejich plán vydařil."

Po chvilce mlčení zářící koule pokračovala:

"Jsi jeden z mála humanoidů, s kterým stojí za to si popovídat. Moc se mi líbilo, jak jsi se bil, abys zachránil Jalmu. Mrzelo mě ji vidět, jak chřadne, opuštěná a bezmocná. Mám rád tuto dívku, o které si myslím, že je jedním z nejinteligentnějších tvorů na této planetě. Tvůj nápad, aby si otevřela obchod s

kořením, mě moc pobavil."
"Tak jí alespoň přestaň vnukávat představy této jeskyně. Má duši velmi citlivou na psychické vlnění a neprospívá to její duševní rovnováze."
"Omlouvám se, příště budu opatrnější."
"Jestli můžeš, dohlédni nad jejím osudem. Nejsem si jist, jestli si na život mezi lidmi zvykne."
"Slibuji. Vidím, že ti na ní záleží."
"Vždycky je těžké opouštět ty, kteří se stali tvými přáteli."
"A kteří ti projevili cit a lásku."
Mark zaznamenal v jeho hlase lehký náznak smutku.
"Když jsem pozoroval myšlenky lidí, objevil jsem tento cit, který jsem dříve neznal. Přiznám se, že je mi líto, že ho nemohu zažít."
"Budu už muset odjet, abych zachránil dceru našeho prezidenta," řekl Mark.
"Nemusíš pospíchat, jejich loď je ještě na oběžné dráze kolem Arminy. Jestli teď přivoláš svůj modul, okamžitě ho zaměří a zničí. Navíc ti piráti zjistí, že jsi stále naživu, a celá moje komedie s výbuchem hory bude k ničemu."
"Já se ale odsud musím nějak dostat, rozumíš? I kdyby mě to mělo stát život, musím se pokusit Nancy zachránit. Ručím za ni."
"Cožpak je ti čest přednější než tvůj život?"
Najednou se ozval Ray, který jejich rozhovor sledoval:
"Má pravdu, Marku, dokud jsou na oběžné dráze, živí se na Neptun nedostaneme, a i když, tak nemůžeme zaútočit na jejich loď, protože slečna Grantová je na palubě."
"To všechno je mi jasné, jenom mě rozčiluje trčet bezmocně tady dole."
Znovu se ozval bzik:
"Nechte toho, všechno je už jinak. Modul mezitím doletěl na loď. Za několik minut budou v subprostoru."
"To znamená, že za chvíli nám frnknou před nosem a my už nezjistíme, kam mají namířeno."
"Přesně tak," řekl bzik. Po chvíli ticha ale dodal: "Mohl bych ale v jejich mysli zjistit údaje, které naprogramovali do palubního počítače. Mně to nic neřekne, protože neznám váš souřadnicový systém, ale vám ano."
Mark na bzika nedočkavě houkl:
"Rychle, prosím tě, do toho!"
Bzik začal přeříkávat řady čísel, které Ray pečlivě zaznamenával. Když skončil, ozval se Markovi, aby se s ním rozloučil:
"Sbohem, Marku, jsem rád, že jsem se s tebou setkal. Mám na lidskou rasu hned lepší názor. Vesmír je nekonečný, ale kdo ví, třeba se ještě někdy setkáme. Přeji ti hodně štěstí a aby všechno dobře dopadlo."
"Zůstaneš tu ještě dlouho?"
"Moc dlouho ne. Zjistil jsem, že při pozorování humanoidních dějin a osudů ztrácím svůj vnitřní klid. Už je toho na mě příliš. Myslím, že by mi prospělo, kdybych si mohl nějakou dobu odpočinout v mezigalaktickém prostoru. A teď už běž, máš před sebou těžký úkol."
Když vylezli Mark s Rayem z jeskyně, byla už tma.
"Přivolej modul," řekl nervózně Mark.
"Už se stalo," odpověděl klidně android, "bude tu za čtyři vteřiny."
Přístroj se skutečně vzápětí objevil na tmavé obloze a měkce dosedl vedle nich. Mark nasedl a celou cestu na loď mlčel zahloubán do svých myšlenek.
Ray jako vždy hladce přistál v podpalubí lodě. Jakmile dosáhl tlak v lodi požadované úrovně, vydal se Mark do řídicí kabiny a usedl za palubní počítač.
"Souřadnice odpovídají hvězdnému systému, který nikdy nebyl prozkoumán. Máš pro tento případ nějaké příkazy, nebo raději zavoláš Khovovi?" zeptal se Ray.
Mark uhodil vztekle pěstí do stolu. Po chvíli procedil skrze zuby:
"To v žádném případě. Únos prezidentovy dcery vyvolá strašný skandál. Kdybychom jim předali souřadnice systému, v mžiku jsou tam všechny lodě Galaktické policie a vzhledem k jejich známým

brutálním praktikám by z toho byl masakr. Kdyby se to navíc dozvěděla televize, piráti změní kurs a my je už nenajdeme. Zapni automatického pilota a přeruš radiové spojení se Zemí."
"Budou si myslet, že jsme mrtví."
"O to právě jde."
15
Když vstoupil admirál Neuman do prezidentovy kanceláře, měl ve tváři netrpělivý, rozrušený výraz.
Grant ukázal na křeslo naproti a zeptal se:
"Předpokládám, že se něco děje. Jinak byste mě nežádal o schůzku v půl třetí ráno."
"Pane prezidente, mám velmi znepokojující zprávy. Nechtěl jsem to řešit po videofonu, i když vím, že máte tajnou linku."
Grant potlačil zívnutí.
"Poslouchám vás."
Admirálovi se do vysvětlování příliš nechtělo a lezlo to z něj jako z chlupaté deky.
"Odpoledne zachytila moje služba zprávu od toho tajemného kapitána Smithe. Chce..."
Po krátkém zaváhání to ze sebe admirál vysypal, aby to měl rychle za sebou:
"Smith drží v zajetí vaši dceru Nancy."
Grant nadskočil.
"To není možné, je přece na vědecké misi na Armině!"
"Právě tam ji zřejmě zajal. Podle Smithova vyprávění je to asi bohužel pravda, navíc se objevila na několik vteřin na obrazovce. Odborníci několikrát prozkoumali záznam a vyloučili možnost podvodu. Vypadala unaveně, ale jinak byla v pořádku."
Prezident nervózně poposedával v křesle.
"A co kapitán Stone?"
"Nemáme o něm žádné zprávy a s jeho lodí jsme ztratili kontakt. Jako by zmizeli někde ve vesmíru, nebo jejich loď vybuchla."
"A Petr Anderson?"
"Ani o něm žádná zmínka. Protože nevylučuji žádnou hypotézu, shromáždil jsem nějaké zprávy, z kterých vyplývá znepokojující zjištění. Od oznámení únosu pracují všechny naše počítače bez přestání. Kdy a kde se vaše dcera seznámila s Andersonem?"
"Myslím, že asi před dvěma roky na fakultě. Pracují na stejném výzkumu."
Admirál souhlasně kývl hlavou.
"To odpovídá. Anderson přiletěl na Zemi před šestadvaceti měsíci s doklady pocházejícími z planety Terrania XVI."
"To je pravda, vyprávěl mi jednou o svých rodičích, kteří tam mají rozsáhlé pozemky a syna z nich vydržují."
Admirál se hořce ušklíbl.
"Na Terranii XVI rodina Andersenových opravdu žije, ale podle mých zpráv zemřel jejich jediný syn před třemi lety."
"Ale Petr dostával z Terranie XVI pravidelně dost peněz."
"Můj agent ale také vypátral, že většina peněz z Terranie XVI pochází ve skutečnosti ze Solanu."
Grant nevěřícně zakroutil hlavou.
"Dobře víte, pane prezidente, že tato planeta leží na samém okraji Zemské unie a že příliš nerespektuje jinde běžné zákony. Naši úředníci tam žijí víceméně v izolaci na ambasádách a povolení k přistání v astroportu jsou udělována podle velmi zvláštních kritérií. Musím přiznat, že i přes soustavný dohled mých agentů je ze Solanu největší útočiště pirátů."
"Chcete tím naznačit, že se Petr podílel na únosu mé dcery?"
"Je to pouze hypotéza, kterou je ještě třeba prošetřit."
Grant si kapesníkem osušil pot z čela.
"Tomu nemohu uvěřit. To je všechno, co jste mi chtěl sdělit?"
"Bohužel ne! Současně s podrobným vyšetřováním finančních zdrojů Petra Andersena sledujeme i vývoj na burzovních trzích v souvislosti s únosem pěti nejbohatších lidí Unie. Zjistili jsme, že investoři ze Solanu

jsou připraveni skoupit veškeré akcie, jakmile klesne jejich hodnota."
"Myslíte, že jsou investoři ve spojení s únosci?"
"Chtějí skoupit levně akcie podniků za peníze, které od nich dostanou jako výkupné, to je jasné. Lidé ze Solanu se tak stanou vlastníky průmyslu, na kterém je Země z větší části závislá."
Na okamžik se rozhostilo napjaté ticho.
"Mohli bychom zablokovat solanské účty v bankách," navrhl prezident.
"To ano, ale mnoho si tím nepomůžeme. Peněžní systém Zemské unie je založen na volném oběhu zboží a peněz. Pokud bychom zmrazili solanské účty, mnoho menších planet se bude snažit stáhnout peníze, které investovali na Zemi. To by vyvolalo ohromný zmatek a možná i zhroucení kapitálového trhu."
Prezident vzal ze stolu doutník a vztekle ukousl špičku.
"A co má s těmito finančními machinacemi společného moje dcera?"
"Je to pro ně velký trumf. Únosci požadují výkupné nejpozději do šesti dnů a už nám také sdělili, jak si předání peněz představují. Výkupné má být naloženo na dopravní loď mé Služby, která se vydá na místo upřesněné na poslední chvíli. Tam se spojí tunelem s lodí pirátů a oni peníze převezmou."
Prezident zvedl energicky hlavu:
"A nedalo by se zaútočit na piráty právě v okamžiku předání peněz? Dobře vyzbrojené komando by se o to mohlo pokusit."
Neuman vypadal, jako by ho tento návrh zaskočil.
"Samozřejmě že piráti s touto eventualitou počítají, a proto se pojistili. Nedaleko od místa předání bude v dálkově řízeném modulu vaše dcera. Kdybychom se pokusili o útok, modul vyletí do vzduchu. Stejně tak Smith přísahal, že zničí modul i s vaší dcerou, pokud bychom se pokusili o pronásledování, než se ponoří do subprostoru."
Prezident skryl hlavu do dlaní. Chvíli bylo ticho. Potom se prezident probral a řekl hlasem prozrazujícím poslední naději:
"Piráti se budou určitě chtít dostat zpátky na Solan. Nemůžeme na ně cestou zaútočit?"
Neuman pokrčil rameny.
"Po předání peněz je mohou kdekoli naložit na oficiální nákladní loď nějaké společnosti a svoji loď zničit. Nemůžeme kontrolovat celé týdny všechny nákladní lodě přistávající na Solanu."
V prezidentově kanceláři zavládlo tíživé ticho.
"Jaké jsou tedy vaše rozkazy, pane prezidente?" zeptal se nakonec Neuman.
"Prozatím mě informujte o průběhu vyšetřování. Ostatní si ještě musím promyslet."
Admirál vstal a šel ke dveřím. Když je zavíral, zdálo se mu, že zaslechl slabý vzlykot.

16

Mark vstoupil do pilotní kabiny Neptunu. Na lodi už strávili dva dny, po které se Mark marně pokoušel pořádně se vyspat a odpočinout si. Jeho spánek pronásledovaly noční můry a hrůzostrašné vidiny.
Přistoupil k Rayovi, poklidně pozorujícímu řídicí panel lodi, a zeptal se:
"Je něco nového, Rayi?"
"Nic. Televize na Zemi žádnou zprávu o únosu slečny Grantové ještě nevysílala. Galaktická policie zprávu asi střeží jako oko v hlavě. Stále se na Zemi omílá únos pěti lidí, ale nic nového v té věci také není. Myslíš, že ty dva únosy spolu nějak souvisí?"
"Je to možné. Když si pomyslím, v jakém je Elsa nebezpečí, a já jí nemůžu nijak pomoci, tak bych pukl vzteky."
Ray souhlasně přikývl, ačkoli city, které už dva roky tyto dva lidi spojují, vlastně ani nechápal.
"Prozatím nemůžeme dělat nic. Dej si kapku skotské, ze subprostoru jsme venku za necelých čtyřicet minut."
Mark Raye poslechl a za chvíli se vrátil se skleničkou v ruce.
"Do hvězdného systému vletíme ve stejném bodě jako loď pirátů, protože jsme měli stejné souřadnice. Zapni proto raději systém automatické ochrany. Na nějakou dobu pro ně budeme neviditelní. Potom je budeme muset nějak vystopovat a sledovat, protože nemáme o tomto hvězdném systému žádné informace."
Ray si prohlédl několik údajů na palubním počítači a řekl:

"Za pirátskou lodí máme zpoždění necelé tři hodiny. Za tu dobu ani nestačí nikde přistát."
"Doufejme, že to není jen nějaký zastírací manévr. Jestli znovu vletí do subprostoru, ztratí se nám a už nikdy je nenajdeme."
"Myslí si přece, že jsme mrtví, takže nemají žádný důvod k manévrům, které navíc stojí mnoho energie. Pozor, připoutej se a sklop sedačku, vyletíme ze subprostoru."
Jakmile pominuly vždy velmi nepříjemné účinky přechodu, Mark se zvedl a šel za Rayem, který mezitím už hlásil nové údaje.
"Ti piráti jsou asi mazaní. Dostali jsme se na samý okraj sluneční soustavy."
"Jaké tu jsou podmínky?"
"Slunce o velikosti G. Kolem krouží tři planety, z nichž pouze druhá má vlastnosti teramorfní planety. První je moc malá a rozehřátá jako pec, třetí, největší z nich, je zase létající lednička složená z vodíku a metanu v pevném skupenství."
Ray ukázal prstem na bod na obrazovce a řekl:
"Podívej, Marku, měl jsem pravdu. Piráti přistávají na druhé planetě."
"Zaměř místo přistání."
"Hotovo. Co budeme dělat teď?"
Mark se na chvíli zamyslel.
"Piráti budou určitě sledovat prostor a mohou nás i přes automatickou ochranu zaměřit."
"Dlouho neviditelní nebudem, s tím je třeba počítat."
"Po takovéhle akci si budou dávat sakra pozor. Musíme najít způsob, jak se přiblížit a nevzbudit jejich pozornost."
"Napadá tě něco?"
"Planeta má přírodní satelitní měsíc."
"To by se hodilo, není velký a je teď zrovna na odvrácené straně planety."
"Připrav průlet subprostorem a návrat ve stínu měsíce. Schováme se za ním a planetu budeme mít před sebou jako na dlani."
Android rychle ověřil několik údajů na palubním počítači.
"Bude to nebezpečný manévr."
"Podařil se nám podobný už dříve, tak nevím, proč bychom to neměli zvládnout teď."
"Štěstí se nemá pokoušet moc často," zabručel Ray.
"Raději si to rozdám se samotným Luciferem než s generálem Khovem, to mi věř. Nemůžeme se vrátit s prázdnýma rukama. Dej se do toho, Rayi."
Po třech minutách, co Ray pracoval na programu, nakonec prohlásil:
"Připevni si magnetický pás, bude to hodně házet."
"O mne se nestarej, můj žaludek to zvládne."
"To doufám," prohodil Ray. "Pozor, právě začínáme."
Jakmile Ray stiskl tlačítko startu, Mark se ponořil do své sedačky. Měl pocit, že letí černou dírou. Jakmile opadla první nevolnost, už tu byla druhá, provázená prudkými otřesy. Mark zatřásl hlavou, aby se mu vrátil zrak. Před sebou spatřil na monitoru obrys měsíce a zaslechl Rayův hlas:
"Je mi to líto, Marku, ale musel jsem zapnout zpětný chod, jinak bychom se rozmázli o tuhle nepříliš přívětivě vyhlížející skálu."
"Jsem v pohodě. Zapni optické teleskopy a infračervenou kameru, hlavně ale ne radary. Naši kamarádíčci mají určitě zapnuté detektory na nejvyšší stupeň. A teď si dám skleničku."
Mark se zvedl a nejistým krokem vyšel ven z pilotní kabiny. Asi za deset minut ho Ray zavolal zpět do kabiny.
"Je to planeta s podobnými životními podmínkami jako Země. Pevnina je pokryta lesy."
Na monitoru se objevil špatně čitelný obraz.
"Loď přistála tady. Je tam jenom přistávací plocha a nějaké čtyři budovy."
"Zbytek planety není obydlen?"
"Zdá se mi, že je tu a tam nějaká vesnice prehistorické úrovně. Jestli tu žijí nějací humanoidi, tak ještě nepokročili dál než k době kamenné."

Mark si podrobně prohlížel povrch planety.
"Nejlepší by bylo přistát na tomto souostroví, je na opačné straně než tábor."
Android souhlasně přikývl.
"Měsíc bude v příhodném postavení tak za tři hodiny. Máme akorát tak čas na přípravu."
Po krátké pauze Mark tiše pronesl:
"Pro případ, kdybychom se nevrátili, nech na Neptunu zprávu pro generála Khova. Počítač ať ji automaticky odešle za osmačtyřicet hodin."
V podpalubí se Mark převlékl do suknice z umělé kůže a do hrubých sandálů.
"Ze zkušenosti velmi dobře vím, že jsou si všechny neolitické civilizace podobné. Mám tady jistě nějaké oblečení z minulých výprav. Pomůže nám skrýt ochranný pás."
Mark podal Rayovi broušený kámen ve tvaru nože.
"Také jsem si schoval tohle. Vypadá to jako pazourek, ale ve skutečnosti je to z plasto-titanu."
Ray vzal do ruky rozprašovač a postříkal sebe i Marka jakousi tekutinou, která napustila jejich oblečení nepříjemným zápachem.
"Musíme se přizpůsobit místním pachům, primitivní civilizace ještě neznají hygienu. Navíc to odpuzuje i hmyz."
Po postřiku získala Markova kůže nahnědlý, špinavý odstín. Ray si přítele prohlédl a zasmál se:
"Ještě něco. Tvůj účes moc neoliticky nevypadá, něco s ním musím udělat."
Ray vzal nůžky a ostřihával Markovy vlasy po celých hrstích. Když se pak Mark podíval do zrcadla, jen tiše hvízdl. Na hlavě měl cosi jako chomáč slámy.
"Pokud se ještě někdy vrátíme na Zem, možná zavedu novou módu. Je to okouzlující," pronesl trochu naštvaně Mark.
Ray předstíral, že jeho poznámku neslyšel.
"Pojďme do pilotní kabiny, je nejvyšší čas zahájit přistávací manévr."
"Využijeme tmy a poletíme těsně nad vodou a pak nad lesem, tak nás radary nezachytí."
Když usedli k řídicímu panelu lodi, Mark vybuchl smíchy. Dva prehistoričtí lovci za ovládacím pultem vesmírné lodi. To by nevymyslel ani ten nejbláznivější režisér.

17

Zajatci byli zavřeni v temné místnosti, osvětlené pouze úzkým okénkem. Veškeré zařízení místnosti tvořil jeden masivní stůl, pár židlí a pět polních lůžek. Když se prudce otevřely dveře, všech pět spáčů se s trhnutím okamžitě probudilo. Muži vypadali se svým několikadenním vousem zanedbaně a pouze slečna Swensonová si zachovala ucházející vzhled.
Kapitán Joe Smith postrčil Nancy do místnosti a rozesmál se hrubým smíchem:
"Vedu vám tady vybraného hosta! Snad to pro vás bude společnost na úrovni. Je to sama prezidentova dcera!" řekl Smith a znovu se rozchechtal.
Popošel doprostřed místnosti následován druhým mužem a jedním astronautem s videokamerou. Joe přejel nelítostným pohledem svých šest zajatců.
Najednou uhodil pěstí do stolu a vykřikl:
"Jsem velmi nespokojen! Moji zvědové na Zemi mě informovali, že se vaši přátelé příliš nemají k tomu dát dohromady výkupné. Dávám vám poslední šanci. Nahrajete na video zprávu, kterou pošleme televizním společnostem na Zemi. Doufám, že se budete snažit je přesvědčit. Pokud tu nebude výkupné do čtyř dnů, první z vás zemře strašlivou smrtí. Na této planetě žijí obrovští masožraví mravenci. Oběť přivážeme k jejich mraveništi a celou scénu natočíme. Jsem si jist, že když nic jiného, tohle určitě zabere."
Nechal doznít svá slova a pak dodal:
"Hlavně se nesnažte na nás ušetřit. Ostatní budou muset za každého mrtvého zajatce zaplatit jeho díl navíc. Goldmane, začněte. Bob vás bude nahrávat."
Všech šest zajatců postupně namluvilo svůj vzkaz.
Joe byl zjevně spokojen, protože se usmíval.
"A teď to, Bobe, rychle odešli na Zemi. Chci, aby to televize odvysílala do dvanácti hodin."
Když muž s videokazetou odešel, Smith se obrátil na Nancy:
"Tvoje zpráva papínkovi nebyla nic moc. Myslím, že večer budeš moudřejší."

Poté, co za sebou Smith zavřel dveře, zavládlo v místnosti hrobové ticho. První promluvila Elsa Swensonová.
"Pojďte, musíte si odpočinout. Alexi, přines něco k pití." Vzala Nancy kolem ramen a dovedla ji k lůžku. Omluvně se zatvářila a dodala: "K pití nám nic jiného nedali."
Gorba, vysoký muž s řídkými prošedivělými vlasy, naplnil plastikový kelímek ze sudu a přinesl ho Nancy.
"Strašná situace," pronesl se silným slovanským přízvukem, "kdybychom měli alespoň hlt vodky, všechny ty darebáky bych rozšlapal jako červy."
"Ta vaše vodka se s pravou skotskou, kterou vyrábím v jedné své palírně, nedá srovnat," popíchl ho Penford.
Elsa dál jejich spor neposlouchala a věnovala se Nancy, která mezitím ulehla na jedno z lůžek.
"Jak se jim podařilo vás zajmout?" ptala se. "Myslela jsem si, že jste na průzkumu nějaké primitivní planety."
"Právě tam mě chytili."
Nancy jí hlasem přerývaným vzlyky vyprávěla celou příhodu o Petrově zradě a příchodu pirátů.
"A co váš doprovod? To nemohl zasáhnout?"
"Ne. Kapitán Stone i jeho android byli proti bojovému robotu úplně bezmocní."
Else ztuhla krev v žilách.
"Kdo že vás doprovázel?"
Nancy jí podrobně vyprávěla všechno o hledání grálu a o všech příhodách, které je na cestě potkaly.
"A co se stalo s kapitánem Stonem?" zeptala se vyděšená a pobledlá Elsa.
"Je mrtev."
"Jste si tím jista?"
"Z modulu jsem viděla, jak celá hora vylétla do vzduchu."
Elsa ucítila, jak se jí na řasách perlí slzy.
Mark, to není možné, pomyslela si.
Otevřely se dveře a do místnosti vstoupili dva muži odění do kůží a táhli dvě vědra vody. Nancy vyděšeně vykřikla.
"Nebojte se," uklidňovala ji Elsa, "to jsou domorodci. Přinášejí nám každý den vodu ve vědrech, abychom se mohli umýt."
Elsa ukázala na svoji na mnoha místech roztrhanou stříbrnou kombinézu a řekla:
"Od chvíle, co nás tu drží, jsme se neměli ani do čeho převléct. Chcete trošku mýdla?"
Nancy se ještě více přitiskla na postel a řekla:
"Ani ne, piráti mě nechali na lodi umýt a dali mi tuhle kombinézu. Moje středověké oblečení bylo tak špinavé od bahna, že dostali strach, abych jim na loď nezanesla nějaké mikroby."
Den se zdál nekonečný. Kromě místních obyvatel, kteří přinášeli potraviny, přesněji konzervy z vojenských zásob, se už celý den nikdo z pirátů neukázal.
"S jídlem si příliš hlavu nelámou," poznamenala Nancy. "Skoro dostávám chuť na tu polévku z hada, kterou jsem měla na Armině."
Aby si ukrátili čas, začali se jí zajatci vyptávat na její expedici. Nancy jim vyprávěla o hledání grálu a o všem, co je během cesty potkalo. Neviděla, že Elsa neznatelně pobledla pokaždé, když vyslovila Markovo jméno.
Aby na ní nebylo poznat její rozrušení, mladá žena vstala a přistoupila k úzkému oknu. Slunce bylo na vrcholu své dráhy a svítilo ostře do jejích očí. Z okna viděla pouze nějaké schodiště a vedlejší zděný dům. Od chvíle, kdy ji uvrhli do této kobky, to byl jediný pohled, který ji spojoval s okolním světem. Prostorem před protějším domem vedl teď astronaut skupinu domorodců hroutících se pod tíhou věder s vodou. Všichni měli kolem krku černý kovový kruh pro případ neposlušnosti nebo útěku. Byl ovládaný na dálku a způsoboval elektrické šoky a nepředstavitelné bolesti. Její pozornost najednou zaujala jedna z postav. Elsa měla co dělat, aby nevykřikla. Podívala se ještě jednou, ale skupina už byla mimo její výhled.
"Stalo se něco, slečno?" zeptal se Ho-Huang svým nosním přízvukem. Elsa si pomalu zakryla oči dlaněmi. "Nic, nic. Jenom mě napadlo, že to zajetí asi ve zdraví nepřežiju. Zdají se mi divné věci a mám

vidiny."
Ho-Huang pokýval hlavou.
"Jsme všichni v pěkný troubě. Přísahal jsem si ale, že pokud se z toho dostanu, věnuji celé své jmění na boj proti těm banditům. Chci je vidět zaživa umírat." Na Elsině tváři se objevil letmý úsměv. "V tom případě budem dva. Mám o jeden důvod navíc, proč je nenávidět. Mají na svědomí smrt jediného člověka, kterého jsem kdy milovala."
Když se začalo stmívat, rozsvítilo se jim nad hlavou bledé světlo z holé žárovky. Někteří mlčky přežvykovali zbytky nestravitelného večerního přídělu.
"To je snad ještě horší než porce z automatů, které vyrábí tady náš přítel Goldman," pokusila se o žert Elsa.
"To jsou pouhé pomluvy," zasmál se Goldman, "moje výrobky jsou prvotřídní kvality a nikdy jsme neměli žádnou opodstatněnou stížnost."
Jakmile Gorba dojedl svůj hubený příděl, svalil své objemné tělo na postel a řekl:
"Ti psi se vůbec nestarají o naši zábavu. Kdyby nám tak půjčili alespoň karty nebo šachy."
"S tím nepočítejte," řekla Elsa. "Copak nevidíte, že jejich cílem je, abychom vypadali co nejzuboženěji a zapůsobili na veřejné mínění?"
"Mé peníze jsou jenom moje. Já jsem si je vydělal a nikdo nemá právo mi na ně sahat," prohlásil Goldman.
"To se uvidí," poznamenal příznačným suchým anglickým tónem Penford. "Myslím, že si vláda na Zemi takový zásah do kapitálového trhu ještě rozmyslí."
Jejich rozhovor přerušil příchod Boba, který prudce otevřel dveře s laserovou pistolí v ruce a vykřikl:
"Slečno Grantová, pojďte se mnou, kapitán s vámi chce mluvit!"
Protože Nancy zůstala leknutím ležet jako opařená, dodal:
"A pohněte kostrou, Joe nerad čeká!"
Nancy se zvedla z postele a snažila se jít pevně, ačkoli se jí nohy roztřásly strachy. Venku byla teplá a provoněná noc. Nancy pohlédla na oblohu posetou milióny hvězd. Která z nich je naše slunce, pomyslela si. Bob do ní strčil a oba pak zamířili k protějšímu domu.
Smith seděl za stolem a popíjel z láhve skotskou. Když vešla Nancy, ukázal na židli naproti sobě a nabídl jí skleničku.
"Vítám vás ve svém skromném příbytku. Díky, Bobe, můžeš se jít natáhnout. Zkontroluj ale ještě, jestli jsou divoši dobře uvázaní. Rád bych měl klidnou noc."
Bob se zachechtal.
"Nemějte obavy, kapitáne, jediný impuls rádiem je vrátí zase zpátky do hnízdečka."
Když Smith se slečnou Grantovou osaměl, dlouho si ji prohlížel okem obchodníka, který zrovna koupil na trhu kobylu.
"Nejste špatná," zabručel si pod vousy. "Napijte se."
Nancy tlouklo srdce jako o závod a měla vyschlo v ústech. Zakroutila hlavou, což kapitána zjevně rozladilo.
"Tak poslouchejte. Tady velím já. Takže vy si teď dáte pěkně sklenku whisky a pak se svléknete."
"Nikdy!" zakřičela a uhnula pohledem.
"Budete dělat, co říkám a jak dlouho budu chtít! Je to jasné?! Jinak..."
Chvíli počkal, až dozní jeho výhrůžka, pak se škodolibě usmál a řekl:
"...jinak vás zavřu do klece s pár divochy. Už čtrnáct dní si nesáhli na samici a mám za to, že by takové povyražení jenom přivítali. Počítám, že by to bylo něco, co jste ještě nezažila. Budete o tom pak moci vyprávět kamarádkám."
"Jste odporný," řekla Nancy, "budu si stěžovat..."
Větu přerušil hurónský výbuch smíchu.
"Budete si stěžovat papínkovi? Přesně to chci. Doufám, že váš zítřejší vzkaz bude tak dojímavý, že na celé Zemi nezůstane jediné oko suché. Veřejné mínění bude alespoň tlačit na vládu a prezidenta, aby výměnu přijal. Zachová si tím lidskou tvář, a to je přece pro politika to hlavní, nemám pravdu? Tak dost laškování. Hoďte to do sebe a svlékněte si kombinézu. Máte na to minutu, jinak se budou bavit divoši."

Strach donutil Nancy k tomu, že přestala myslet. Hodila do sebe sklenku, jejíž obsah jí spaloval hrdlo, a rozkašlala se.
"Na začátečníka to nebylo špatné," zhodnotil pobavěně situaci Smith. "Dej si ještě jednu! Whisky to není zrovna nejlepší, ale za pár dní si budu moci koupit dvanáctiletou extra třídu. A teď se svlékni!"
Nancy se z očí řinuly slzy. Tohle snad není pravda, to je zlý sen, musím se z něj přece už probrat, proběhlo jí hlavou.
Nevěřícně vzhlédla ke kulaté, zarudlé tváři. Smith seděl zabořen v křesle a oči se mu leskly.
"Zbývá ti třicet vteřin, pak nechám přivést dva divochy. Myslím dokonce, že je to dobrý nápad. Bob by celou scénu natočil a pak bychom to poslali na Zem. To by byl trhák! Prezidentova dcera skotačící s dvěma divochy."
Nancyina hruď se vzdouvala přerývanými vzlyky. Nepřítomně si začala rozepínat kombinézu.
"Výborně," vykřikl Joe. "Jenom sebou trochu pohni, nejsme tady na striptýzu."
Nancy hučelo v uších a v hlavě měla prázdno. Vtom se celá místnost otřásla v základech a stěny se začaly chvět. Joe rychle vstal a vytáhl zpoza opasku laserovou pistoli. Prudce uchopil Nancy za ruku a smýkl s ní ke dveřím.
"Jestli je to nějaká všivárna, tak jsi první na řadě!"

18

Modul se vznášel nad lesem v téměř úplné tmě. Na obzoru se už ke slovu hlásil nový den úzkým proužkem světla. Mark neměl obavy, protože věděl, že s Rayem u kormidla se nemá čeho bát. Sebemenší zaváhání při pilotáži by nicméně znamenalo osudovou chybu.
"Na základnu pirátů nám zbývá asi dvacet kilometrů," oznámil Ray, "a za deset minut už bude světlo."
Potom ukázal na o něco světlejší bod ve tmě a řekl:
"Přistaneme támhle na té malé mýtině a schováme modul."
Ačkoli byly Markovy nervy napjaty k prasknutí, zasmál se.
"Rayi, nezapomínej, že jsem jen člověk. Já v té tmě vůbec nic nevidím."
Stroj se pomalu snášel k zemi. Android zadržel Marka, který už otvíral dveře modulu.
"Vydrž, dokud počítač neprovede analýzu prostředí. Nechovej se jako slečna Grantová na Armině, stejně se nemůžeme vydat na cestu před svítáním."
Mark sestoupil na zem a čekal, až android zamaskuje modul pod větvemi. Nechtěl riskovat a odesílat modul na Neptun. Rozednění na sebe nedalo dlouho čekat. Když se vydali na cestu, mohli už dobře rozeznávat kmeny stromů i neproniknutelné houštiny.
"Pohni sebou, Rayi. Když bude třeba, posviť si laserem. Nemůžeme ztrácet čas."
Po hodince chůze dorazili k říčce, která se kroutila lesem. Ray se najednou zastavil a telepaticky Markovi řekl:
"Pozor! Zachytil jsem pohyb nalevo od nás."
Oba se skryli do hustého křoví, a kdyby Mark nebyl chráněn ochranným pásem, určitě by se mu velké černé trny zaryly do těla. Na břehu říčky stála podivná antilopa s tmavou srstí a zakroucenými rohy a poklidně pila.
O něco dál se neslyšně plížily tři přihrbené postavy. Pod nánosem špíny prosvítala divochům světlá kůže. Na sobě měli jen cáry kožešin a v rukou hrubě otesané kyje. Dva byli muži, třetí byla, soudě podle pevných ňader, mladá žena.
Od antilopy je dělilo ještě asi deset metrů, když tu zvíře zvedlo hlavu a zavětřilo. Pružným skokem překonalo říčku a zmizelo v hustém porostu na protějším břehu. Z hrdel pronásledovatelů se vydralo několik nespokojených přerývaných zvuků.
"Výborná příležitost na navázání kontaktu. Chyť to zvíře a zabij je," řekl Mark.
Po chvíli se v křoví na břehu objevil Ray s antilopou na zádech. Domorodci zůstali na břehu a pili vodu, kterou nabírali dlaněmi. Když spatřili dva muže nesoucí jejich kořist, spustili křik. Pak je mlčky pozorovali, jak se brodí nehlubokou vodou.
Na Markovu radu Ray položil zvíře k nohám ženy. Posunky jim naznačil, že jim úlovek věnuje. Za odměnu se mu dostalo nadšených výkřiků.
"Zapni univerzálního automatického tlumočníka," řekl Mark.

"To už jsem udělal. Musíme ale chvíli čekat, než zaznamená rozlišovací data."
Jeden z domorodců se zřejmě ujal velení a vydával rozkazy. Druhý muž ihned odběhl do lesa pro dříví a žena vyňala z koženého vaku, který měla pověšený na krku, dva kameny a začala jimi křesat. Za chvíli se objevil kouř a vzápětí vyšlehly první malé plamínky.
Muž, který vydával rozkazy, zatím pazourkem zvíře obratně vyvrhl. Nejdříve vyjmul játra a ledviny, které v mžiku naporcoval, napíchl na prut a podal ženě. Třetí muž udržoval oheň. Zanedlouho se všichni do masa hladově zakousli.
Mark čekal, až domorodci ukojí hlad. Naštěstí stačili i při hltání potravy ještě prohodit pár zvuků.
"Univerzální tlumočník zachytil pár slov, ale moc si s nimi asi nepopovídáme."
"To stačí, nebudu se s nimi bavit o metafyzických otázkách bytí."
Android se obrátil na velitele tlupy a řekl:
"Mark... Ray... velcí lovci."
Domorodec pokýval hlavou na znamení, že rozumí. Z úst plných rozžvýkaného masa se mu vydralo několik přerývaných skřeků. Mark, který jejich dialogu nerozuměl, jen nervózně poposedával a snažil se vysvětlovat gesta, kterými konverzaci bohatě provázeli.
Po chvíli chytil Rayovu zprávu.
"Ti tři jsou z osady nedaleko odsud. Nedávno slyšeli zvuky podobné hromu a pak se tu objevili zlí duchové. Pochytali dvanáct lovců z osady a odvlekli je. Dva jejich bojovníci se vydali k tomu místu, ale narazili na neviditelnou zeď, asi na ochranné pole. Teď u nich nemá kdo lovit a celá osada umírá hlady."
"To je špatný," řekl Mark. "Musíme překonat ochranné pole a nevzbudit přitom pozornost."
"Jeden nápad bych měl. Podle něj chodí těch dvanáct každý den bez doprovodu k řece pro vodu. Piráti přistáli na kopci a musí se každý den zásobovat pitnou vodou, pro kterou posílají domorodce, to je jasné."
"Musíme to jít obhlédnout. Jdeme!"
Oba vstali a chystali se k odchodu. Domorodci je pozorovali udivenými pohledy a uznale mručeli nad jejich štědrostí.
Asi dvě hodiny kráčeli podél říčky, když najednou dal Ray Markovi rukou znamení, aby se skryl v křoví.
"Biologické detektory zaznamenaly přítomnost většího počtu živých tvorů asi dvě stě metrů odsud."
Vzali to proto oklikou, až narazili na říčku znovu, ale o nějakých pár set metrů proti proudu. Schovali se v křoví, odkud mohli dobře pozorovat celou scénu. Na břehu stálo asi dvanáct domorodců, kteří nabírali do plastikových věder vodu z řeky. Dohlížel na ně astronaut s černou skříňkou v ruce.
"Podívej," řekl Mark, "mají na krku signální kruh. Způsobuje elektrické šoky a je ovládán na dálku. Už chápu, proč jim nezbývá nic jiného než poslouchat."
"Ochranné pole řídí z lodi. Až se budou otroci vracet, musejí na chvíli tok paprsků přerušit. Mohli bychom toho využít."
Mark se na chvíli zamyslel a pozoroval přitom domorodce, kteří už měli vědra plná a právě se po dvojicích dali do pohybu. Před nimi šel strážce.
Jakmile zmizel v mlází, Mark se vztyčil.
"Rychle, Rayi! Vystřídáme na chvíli poslední dva nosiče!"
Jak správně Mark odhadl, astronaut šel mnohem rychleji než domorodci obtížení vodou, takže celá skupina se nyní roztáhla až na sto metrů. Mark s Rayem brzy dostihli dva poslední nosiče. Když se Mark přesvědčil, že je stráž nemůže vidět, nařídil Rayovi:
"Co se dá dělat. Uspi je a vezmi jim kruhy!"
Android se vrhl vpřed a téměř současně poslal údery hranou ruky do zátylku oba domorodce k zemi, aniž by hlesli.
Ještě přitom stačil zachytit vědra s vodou, aby se nevylila. Potom si klekl, sejmul jim z krku kruhy a podal je Markovi.
"Můžeš si je klidně nasadit, zmrazil jsem elektronické obvody. A teď rychle, ať si stráž nevšimne, že jsme pozadu."
Když se Mark chopil rukojeti, rozmrzele se ušklíbl. Vědro vážilo dobrý metrák. Naštěstí je Ray se soucitným pohledem uchopil a nesl sám. Rychle dohnali skupinu domorodců, hekajících pod tíhou věder.

Za deset minut astronaut skupinu zastavil, vytáhl z kombinézy vysílačku a hlásil:
"Bobe, to jsem já, můžeš vypnout ochranné pole."
"Všechno v pořádku?" zeptal se Bob.
"Je strašný vedro a umírám žízní."
Najednou upustil jeden z domorodců vědro na zem a dal se na útěk. Pirát se za ním jen pobaveně ohlédl, nechal ho běžet ještě asi deset metrů a pak stiskl tlačítko, kterým ovládal signalizační kruhy. Všichni nosiči se zhroutili na zem, trhavě sebou škubali a křičeli bolestí.
Markovi a Rayovi trvalo asi vteřinu, než pochopili, co mají dělat, a domorodce v jejich křečích napodobovali. Za chvíli strážce proud vypnul a uprchlíkovi ukázal na jeho místo ve skupině. Všichni ostatní doposud leželi vyčerpaní na zemi.
"Co se děje, Miku? Nějaké problémy?" ozvalo se z vysílačky.
"Ne, jenom jeden divoch si chtěl hrát na hrdinu, ale už je všechno zase v pořádku."
Skupina dorazila na prostranství mezi domy. Asi pět set metrů odsud stála pirátská loď.
Astronaut dohlížel nad rozdělováním věder do jednotlivých domů. Mark s Rayem nesli vědro do ložnice pěti pirátů. Neměli moc času místnost si prohlédnout, protože Mike už popoháněl domorodce do čtvrtého domu, které sloužilo jako vězení.
Tam dostal každý jednu konzervu a Mark s Rayem užasle pozorovali, jak se je tihle primitivové naučili otvírat. Mark si přisedl blíž k Rayovi a řekl mu:
"Dívej se z okna a pečlivě zaznamenávej všechno, co uvidíš. Musíme počkat na tmu."

19

Úzkým okénkem dopadaly do místnosti poslední paprsky zacházejícího slunce. Odpoledne připadalo Markovi nekonečné.
"Podle mě tu pirátů není moc," řekl Ray. "Napočítal jsem jich zatím sedm, včetně dvou, které jsme potkali na Armině."
"Nemáš tušení, kde mohou být zavření zajatci?"
"To prozatím nevím. Mohou být v jednom z domů, nebo taky na lodi. Jak to vidíš? Myslíš, že bychom to mohli vzít útokem?"
Mark o tom přemýšlel už celé odpoledne.
"V případě ohrožení použijí zajatce jako rukojmí a my budeme bezmocní. Měli bychom to zaonačit tak, aby si mysleli, že se jedná o vzpouru domorodců. Pomůžeš mi nějak se s nimi domluvit?"
"Univerzální tlumočník dešifroval jen několik slov. Předám ti je psychickou indukcí. Připrav se, nebude to dlouho trvat."
Mark zavřel oči a soustředil se na přenos informací. Zatímco jeho neurony zpracovávaly informace, padla noc.
"Teď si s nima zkusíme popovídat," řekl Mark.
Přistoupil k prvnímu domorodci, obrovitému zarostlému muži, kterého všichni zjevně uznávali a poslouchali. Zadíval se na Marka nedůvěřivým pohledem.
"Já... chtít... pryč," řekl Mark.
Domorodec zatřásl živě hlavou a ukázal na kruh, který mu visel na krku.
"Není možné. Neposlechnout, zlí duchové... potrestat."
"Můj přítel... dát kruh pryč."
Ray k němu přišel a laserem kruh přeřízl. V očích domorodce zasvitla jiskřička naděje.
"A ostatní?"
"My... osvobodit."
Když už se Ray chystal odejmout kruhy i ostatním, domorodec ho zadržel slovy:
"Počkat, zlý duch přijít před západem slunce... Potom my pryč."
Asi za půl hodiny se ve dveřích objevila Bobova hlava. Rozhlédl se po místnosti a dveře zase zavřel.
Android zachytil elektronickým odposlechem jeho slova:
"Všechno je O. K., Miku. Mí nocležníci jsou rozumní. Zůstaň na stráži do půlnoci, pak tě vystřídá Igor."
"Co blázníš? Nic se nemůže stát, ochranné pole je zapnuté a ty vopice pod zámkem."
"Je to kapitánův rozkaz. Nemá rád, když ho něco ruší. Dobrou noc."

V místnosti začal tichý ruch. Ray nejdříve všem přeřízl jejich kruhy a pak se pustil do zámku dveří, který jeho laseru odolával ani ne dvě vteřiny. Dveře se neslyšně otevřely. Na prostranství mezi domy popocházela bezstarostně stráž. Celý prostor byl osvětlen jen jediným nažloutlým světlem.
"Je třeba ho...," řekl Mark a ukázal hřbetem ruky na krk.
Náčelník domorodců neslyšně vyběhl z domu a plížil se ve stínu podél zdi. Jako šelma číhající na svou kořist, pomyslel si Mark.
Mike pomalu popocházel po prostranství s cigaretou v ústech a přemýšlel, co udělá s tou haldou peněz, které jim Joe slíbil. Každý den bude mít jinou ženskou. Ne jen tak nějaké štětky, které sbalí za pár babek někde v baru, ale nóbl holky, které chodí jen s boháči a berou sto dolarů za noc. Vtom zaslechl téměř neslyšitelný šramot. Kolem krku se mu ovinula paže, stiskla krk a zadusila výkřik, který se mu dral z hrdla. Ještě se stačil otočit. Spatřil rozšklebenou tvář porostlou srstí, pak něco křuplo a dál už nebylo nic.
Náčelník mrtvolu ihned odtáhl z osvětleného prostranství a ostatním dal znamení, že cesta je volná. Domorodci se vyhrnuli ze dveří a běželi do tmy.
"Rychle Rayi, k lodi!" zašeptl Mark.
Když doběhli pod loď, nemohli popadnout dech.
"Máme štěstí, dveře do podpalubí jsou otevřené," oznámil Ray.
"To je vcelku normální, generátory jsou vypnuté a tohle je jediný způsob, jak vyvětrat kabinu. Nahoru nás vynesou tvé antigravy."
Ray s Markem, přitisknutí k sobě jak milenci, se vznesli vzhůru. Chvíli trvalo, než v té tmě našli nouzové schodiště, protože nechtěli použít příliš hlučný výtah.
Mark šel těsně za Rayem, který se najednou vrhl vpřed. Mark zaslechl jen krátké přidušené zachrčení a pak se rozhostilo zase ticho.
"Omlouvám se, ale jeden tady spal. Můj biologický detektor tady kvůli magnetickému účinku motorů nefunguje. Bál jsem se, aby nezačal křičet, tak jsem stiskl trochu víc. Asi je po něm."
"Nic se neděje. Teď rychle do pilotní kabiny." Vyšplhali po úzkém nouzovém žebříku, a než dorazili ke kovovým dveřím, byli celí zbrocení potem. Ray pomalu tiskl kliku a pak rychle otevřel. U palubní desky seděl astronaut, a než stačil cokoli udělat, měl uprostřed čela tři otvory z Rayova laseru.
Mark si prohlížel palubní desku, plnou štítků s nápisy v neznámém jazyce.
"Solanská loď," prohlásil Ray. "Snad mi od výpravy na Hark něco z jejich jazyka v paměti uvízlo."
Spustil stiskem několika tlačítek všechny obvody vnitřní ochrany.
"Na palubě už nikdo jiný není," řekl.
"Výborně! Uměl bys to řídit?" zeptal se Mark.
"Samozřejmě, je to ten samý typ lodě, jaký máme my."
"Naprogramuj tedy automatického pilota na odlet asi tak za půl hodiny a zaměř ho na slunce. Tak se téhle lodi elegantně zbavíme."
Ray rychle na klávesách vyťukal program.
"Program je nahrán. Také jsem zrušil ochranné pole, alespoň se naši přátelé budou moci dostat domů. A teď rychle pryč. Za čtyři minuty se zablokují dveře."
***
Mark se plížil ve stínu jednoho z domů.
"Teď musíme zlikvidovat piráty dříve, než zjistí, že to není vzpoura domorodců."
Najednou se otevřely dveře a ven vyšel lehce podnapilým krokem jeden z astronautů.
"Miku, nepůjčil bys mi deset dolarů? Stáhli mě v pokeru. Zítra půjdu za tebe s vopicema pro vodu," zakřičel do tmy.
Když se mu nedostalo odpovědi, vyjekl nejistě:
"Miku?"
To byla jeho poslední slova. Mark pokynul hlavou Rayovi, který aktivoval laser, a nešťastný karbaník se zhroutil k zemi.
"Nesmíme jim dát čas!" zašeptal Mark.
Oba se naráz vrhli vpřed směrem ke vchodu. Ray ještě cestou stačil vzít pirátovi jeho laserovou pistoli a

podal ji Markovi.
"Mohla by se hodit."
Místnost byla osvětlena dvěma zdroji zavěšenými u stropu. Celou zadní stěnu zaujímala radiolokační stanice.
Okolo stolu uprostřed místnosti seděli tři muži a byli zcela zabráni do karet. Ačkoli si museli myslet, že ti dva vetřelci nemohou být nikdo jiný než domorodci, reagovali s rychlostí hodnou profesionálů. O to větší bylo jejich překvapení, když spatřili hlavně laserových pistolí. Jeden z nich se vrhl k vysílačce, ale Rayův paprsek ho zasáhl, ještě než stačil k přístroji doběhnout. Mark stačil zlikvidovat dalšího, který už měl svou pistoli v ruce, a Ray se postaral o třetího.
V tu chvíli se ozval zvenku temný hluk. Motory lodě se zažehly.
"Rychle!" vykřikl Mark. "Musíme je vyřídit dřív, než se zmocní zajatců!"
"Už jich tu moc nebude. Dva v lodi, dva venku a tři tady!"
"Zbývá už tedy jenom kapitán, a s tím bude nejvíc práce.
Když vyběhli z domu, uviděli kapitána Smitha s laserovou pistolí v pravičce. Druhou rukou svíral pod krkem Nancy.
"Využijeme toho, že vypadáme jako domorodci. Schovej pistoli!"
Mark se blížil ke kapitánovi a vydával neartikulované zvuky. Joe v přesvědčení, že proti němu stojí dva divoši, odhodil Nancy stranou a vystřelil. Laserový paprsek zajiskřil na Markově ochranném poli a Joe chvíli jen nevěřícně zíral. Jestli něco z toho pochopil, tak jedině v pekle, protože podruhé už vystřelit nedokázal. Rayova přesně mířená rána ho zasáhla doprostřed čela a obrovitý Joe se pomalu skládal k zemi.
Když Nancy spatřila, jak se k ní blíží ta dvě špinavá a rozcuchaná stvoření, spustila strašlivý povyk.
"Jen klid, slečno Grantová, jdeme vám na pomoc!" snažil se ji uklidnit Mark.
Když Nancy zaslechla známý hlas, otevřela ústa a nebyla schopna slova. Po chvíli ze sebe vykoktala:
"Kapitán... Stone? To není možné, vždyť jste mrtev?!"
"Ano, ale rohatej mě dole nechtěl. Nelíbil jsem se mu, že jsem moc hubenej. Kde jsou ostatní?"
Nancy, která se stále ještě třásla, ukázala na jeden z domů.
"Ta... tam jsou," vykoktala ze sebe. "Nenechávejte mě tu!"
"Zůstaňte tu s Rayem!"
Dveře byly zavřeny pouze na zástrčku zvenčí. Když Mark vstoupil, v místnosti nastal znepokojený šum a překvapené výkřiky. Najednou někdo vykřikl:
"Marku!"
Elsa, která nevěděla, jestli se má smát nebo plakat, se mu vrhla okolo krku a políbila ho na ústa.
"Tolik jsem se o tebe bála."
Penford se postavil a káravě pronesl:
"No tak, slečno Swensonová, trochu se kroťte. S domorodcem a takhle veřejně?"
Elsa se pustila Marka a řekla:
"Promiňte, Georgi, představuji vám mého přítele, kapitána Stonea."
Údiv na Penfordově chladnokrevné tváři prozradilo jen nebývalé živé pokrčení obočí, což bylo k vidění opravdu jen málokdy.
"Těší mě," prohlásil chladně. "A nezlobte se, že jsem vás nepoznal v tom hábitu."
"To nic," řekl Mark, "to je teď náš nový vzor uniformy, jednoduchý, praktický a levný."
"Mohu se ještě na něco zeptat?" ozval se znovu Penford. "Jste zajatec, nebo osvoboditel?"
"Bé je správně."
Mark se mentálně spojil s Rayem:
"Zavolej Neptun, ať přistane na místě jejich lodě. A nezapomínej, že opatrnosti nikdy nezbývá. Pak projdi všechny domy, seber všechny papíry a rozmísti zápalné granáty. Nesmí po nás zůstat žádná stopa. Pro domorodce to bude jen zlý sen, který rychle zapomenou. A nezapomeň na modul v lese."
20
Když zanedlouho nastupovali do podpalubí Neptuna, všichni zajatci si oddechli a začala se jim vracet dobrá nálada. Pouze Ho-Huang nedal pokoj a trval na tom, že chce vidět Smithovo tělo, než je Ray

odklidí do jednoho domu a vyhodí do vzduchu.
Mark musel stále ještě vyděšené Nancy při vstupu do lodě pomáhat, a dokonce jí pomohl zapnout kombinézu.
Když byli všichni v salónu, Mark jim řekl:
"Slečna Grantová a slečna Swensonová vám ukáží kabiny. Poprosím vás, abyste zůstali vleže a připoutaní až do vstupu do subprostoru, protože start bude velmi ostrý."
"Nač tolik spěchat?" zeptal se Ho-Huang.
"Nevíme, jestli pirátů není víc. Zničení jejich lodi a radiové stanice by je mohlo vylekat. Nemám nejmenší chuť narazit cestou na nějakou pirátskou loď. Myslím, že jste si za poslední dny užili dobrodružství až dost."
Goldman živě pokýval hlavou na znamení souhlasu.
"Kapitán má pravdu. V bezpečí se budu cítit až u mě doma."
Všichni se pak vydali s Elsou do kabin.
"Rayi, můžeš startovat. Směr Země. Já si mezitím odskočím do koupelny smýt ze sebe ten tvůj postřik. Nechci, aby celá loď čpěla, jako kdyby se tudy prohnala smečka zmoklých vlků."
Když se Mark vrátil, měl už na sobě kombinézu a voněl kolínskou. S úlevným povzdechem se posadil do křesla druhého pilota.
"Vstup do subprostoru za sedmnáct minut," oznámil Ray a dodal: "Také se půjdu umýt. Prověř zatím všechny údaje."
Jakmile pominul pocit nevolnosti z průchodu do subprostoru, Mark zapojil videofon a spojil se s ústředím SDPP.
"Dejte mi generála Khova. Hlášení stupně Al," oznámil pěstěnému blonďákovi na obrazovce, který pokrčil rameny.
"To jste si nezjistil, že jsou v New Yorku dvě ráno? Generál už tu není."
"Trvám na stupni A 1. Musím to říkat dvakrát?" řekl popuzeně Mark.
"Dobrá, jak chcete. Spojím vás k němu domů, ale jestli vás za to vyrazí ze Služby, tak si ke mně nechoďte stěžovat."
Obraz z monitoru na chvíli zmizel, pak se objevila Khovova tvář, na které byly znatelné kapky potu. Byl do půl těla nahý.
"Proboha, Stone, kam jste se poděl?" zvolal generál, když Marka poznal.
Najednou se v záběru objevila jeho žena. Zjevně na sobě nic neměla.
"Kapitáne, už jsme vás považovali za mrtvého! Naštěstí vidím, že jste živ a zdráv. Nikdy vám nezapomenu, že jste se o mého muže postaral při misi na Wilk. Už ho nepodezřívám," řekla jeho žena.
Khov trochu zčervenal, ušklíbl se a řekl: "Dojdi mi raději pro skleničku whisky. A vy, Stone, povídejte."
"Věřte mi, generále, že bych vás při manželských povinnostech neobtěžoval jenom proto, abych vám řekl, jak se mám a že se vracím na Zem. Měl byste vědět asi jako první, že slečna Grantová je na mé lodi živá, i když trochu unavená."
Mark nenechal generála vydechnout a pokračoval: "Ačkoli je to v rozporu s předpisy, poskytl jsem zde útočiště pěti osobám."
"Kdo je to?" zeptal se generál.
"Slečna Swensonová a její čtyři přátelé. Našel jsem je na jedné primitivní planetě, takže mohou být považováni za vesmírné ztroskotance. Služba mi to může naúčtovat, myslím, že to rádi zaplatí."
"Jděte k čertu s předpisy! Chci vědět, co se stalo!"
Naráz do sebe hodil whisky, kterou mu žena mezitím podala.
"Chci vědět, jak se to všechno stalo."
Mark mu v krátkosti shrnul všechno, co se přihodilo od jeho příletu na Arminu.
"Takže teď jsme všichni na Neptunu a za čtyři dny dorazíme na Zemi."
"No to je teda něco!" hvízdl Khov. "Řekněte Rayovi, ať mi rychle pošle předběžnou zprávu. S radostí hned teď probudím Neumana, ať to řekne prezidentovi."
S pobaveným úsměvem pak dodal:
"Když si pomyslím, že chudák stále ještě hledá v počítači nějaké piráty."

Generálovu tvář vystřídal na obrazovce obličej operátora.
"To je poprvé, co se generál nerozčiluje, když ho někdo probudí v noci. Musíte nám prozradit, jak to děláte."
"To je jednoduché. Vyprávěl jsem mu jednu takovou veselou historku. Možná to ani nevíte, ale Khov je hrozný srandista. Zkuste to a uvidíte."
"Můžete začít s přenosem, nahrávám," řekl operátor, který pochopil, že si z něj Mark dělá legraci.
Mark odešel do salónu. Našel tam jen Elsu, nikdo jiný v salónu nebyl. Nalila mu sklenku whisky a řekla:
"Na zdraví. Když si uvědomím, že za všechny tyhle maléry vlastně můžeš ty..."
"Jak to," rozhorlil se Mark.
"Kdybys místo hraní si na Lancelota na Armině jel s mými přáteli na výlet, tak by se nás piráti tak lehce nezmocnili," vysvětlila Elsa.
"Pokud to bereš takhle, tak máš asi pravdu," řekl Mark.
Pohladila ho po vlasech.
"Moc se mi tvůj nový účes líbí."
"To byl Rayův nápad. Prý abychom nevypadali podezřele," ospravedlňoval se Mark.
"Vždycky máš pro mě nějaké překvapení. Už jsem tě viděla převlečeného za řeckého bojovníka, gladiátora, středověkého rytíře, ale říkám si, jestli by ti neseděl nejlépe neandrtálec."
Jejich rozhovor přerušil příchod ostatních. Goldman vypadal velmi unaveně.
"Nikdy jsem nezažil takový kalup do subprostoru. Hodinu mi trvalo, než jsem mohl vůbec vstát z postele a ještě teď mi je zle. Pilot je začátečník, ne?"
"V mé kabině zase není koupelna," rozčiloval se Pen-ford.
"Navíc tu není žádný služební android," dodal Ho-Huang. "Marně jsem se dovolával někoho, kdo by mi přinesl čaj."
Gorba si přisadil:
"V mé kabině nebyl ani hlt vodky."
Mark čelil těmto výčitkám s úsměvem na rtech.
"Omlouvám se, ale tady nejste na výletní lodi, ale na lodi SDPP. Budete se muset spokojit s jedinou koupelnou, a pokud máte hlad nebo žízeň, v téhle kabině je automat."
"Cože? To chcete říct, že máme celou cestu jíst jídlo z nějaké plechové krabice?" rozčiloval se Goldman.
"Máte výbornou příležitost okusit své výrobky v praxi," zasmála se Elsa.
"Jídlo je... prvotřídní, to zase ano...," zakoktal Goldman.
"Ale pro jiné," vybuchl smíchy Gorba.
"Můj bar je vám ale k plné dispozici," řekl Mark.
"To jste měl říct hned, kapitáne," rozzářil se Penford a už si naléval sklenku. "Máte vybranou chuť, je to skotská prvotřídní kvality. Vím, co vyrábím, ne? Až se vrátíme na zem, pošlu vám bednu té nejlepší skotské."
"A já dvě bedny vodky," nenechal se zahanbit Gorba.
Goldman stál stranou a vypadal, že mu něco dělá starosti.
"Kde je moje výletní loď?" ozval se najednou.
"To nevím," odpověděl Mark. "Pokud ji piráti nezničili, měla by ji najít některá z hlídek Galaktické policie."
"To doufám. Jenom zařízení mě stálo přes milión dolarů."
"Stejně patřila do starého železa," ozvala se útočným tónem Elsa. "Když si pozvu přátele, tak je přece neposadím do takovéhle slupky, které se snadno zmocní i ten poslední vesmírný pirát."
"Drahá přítelkyně, uznejte sama, že se nedá cestovat celé čtyři dny v bojové lodi bez vybavení," hájil se Goldman.
"Toho, kdo není spokojen s podmínkami na této lodi, mohu klidně zavézt zpátky na Arminu, kam pro ně přiletí loď hodná jejich úrovně," řekl už poněkud rozčileným tónem Mark.
Gorba, který do sebe mezitím stačil hodit dva kelímky vodky, živě prohlásil:
"Kapitáne, ubezpečuji vás, že zůstanu vaším pasažérem. Goldmanovo jídlo z automatů nemůže být přece horší než to, co nám dávali piráti. Na svobodě člověku hned více chutná, takže bychom mohli

Goldmanovy výrobky přežít. Navíc, lepší skotská než nic."
Goldman se urazil. Když mu nevyšel první útok, snažil se teď zaútočit na jiné frontě:
"Stejně nechápu, jak vám mohlo tak dlouho trvat, než jste nás našel. Budu si stěžovat Neumanovi. Měl pro nás poslat víc lodí, a ne jen jednu. My nejsme jen tak někdo."
Mark hluboce vydechl, zvedl oči vzhůru a řekl:
"Drahá Elso, byla bys tak laskavá a vysvětlila tady svému příteli celou situaci? Musím jít pryč, jinak bych mu ji musel vysvětlit sám... jistě tušíš jak."
"Co si to dovolujete! Taková drzost! Nechám vás..."
"Tak dost!" zakřičela Elsa ledovým hlasem. "Kapitán Stone není od Galaktické policie. Je to agent SDPP a odpovídal pouze za život slečny Grantové během výpravy na Arminu."
Potom řekla pár slov o tom, proč se kapitán Stone rozhodl jednat sám a riskoval za ně svůj život.
"A teď račte jako první do koupelny," obrátila se Elsa na Goldmana. "Doufám, že vás sprcha trochu vzpamatuje. A taky přemýšlejte o tom, jestli by vláda skutečně výkupné vyplatila, anebo co by se s námi stalo, kdyby zaútočilo bojové komando. Jediný, kdo nás mohl zachránit živé a zdravé, je kapitán Stone."
Ve dveřích se Goldman srazil s Nancy. Vypadala odpočatě a také se převlékla.
"Můj šatník je vám plně k dispozici, slečno Swensonová," řekla Nancy.
"Děkuji, tuhle kombinézu, co mám na sobě, by už na sebe nevzal ani horník."
Vtom se ozval v interfonu Rayův hlas:
"Pan prezident by rád mluvil se slečnou Grantovou."
Nancy usedla před videofon a na monitoru se objevila tvář jejího otce.
"Tak co, holčičko, jak se máš?" zeptal se prezident, jehož rysy prozrazovaly, že toho za poslední dobu moc nenaspal.
"Teď už mnohem lépe. Mám překvapivé informace ohledně grálu. Napříště se ale budu věnovat jen studiu starých textů."
"Bude to tak asi lepší. Nikdy už takovouto expedici nepovolím."
"Legenda má v něčem pravdu. Grálu se mohou přiblížit jen ti nejodvážnější a nejčestnější. Kapitán Stone byl báječný. Musíme ho někdy pozvat k nám domů."
"Výborně, třeba na večeři. Myslím, že teď si musíme všichni odpočinout."
"Ráda bych ještě poslala vzkaz generálu Khovovi. Řekni mu, že se omlouvám a že pravdu měl on. Vybírá si skutečně ty nejlepší agenty."
Prezident souhlasně přikývl.
"Kapitáne Stone, ještě jednou vám blahopřeji k úspěšné misi... a děkuji."
"Mohu vás o něco požádat, pane prezidente?" zeptal se Mark váhavým hlasem.
"Samozřejmě."
"Možná budu mít po návratu na Zem nějaké problémy s ministerstvem spravedlnosti. Mohli by můj zásah na primitivní planetě považovat za neoprávněný, protože jsem neměl žádný rozkaz od policie."
"O to se nestarejte," zasmál se prezident.
"Je tu ale ještě něco. Protože jsem nevěděl, kolik pirátů přesně je, musel jsem nařídit svému androidovi, aby jednal způsobem... řekněme... poněkud tvrdým."
"To je přece samozřejmé."
"Některý mazaný právník by mohl říci, že piráti jsou pouze ubohými oběťmi represivní společnosti a že by se ihned vzdali, kdyby se jim vysvětlilo, že nejednají správně. Já jsem ale neměl čas něco vysvětlovat."
I přes zjevnou únavu vybuchl prezident smíchy.
"Vzpomínáte si na náš rozhovor před vaším odletem? Řekl jsem vám, že máte bílou kartu k jakémukoli jednání, které uznáte za vhodné. Kdyby se vás někdo na něco ptal, řekněte mu, že jste jednal podle mých rozkazů. Kdyby se něco někomu nelíbilo, pošlete ho za mnou, já mu to už nějak vysvětlím."
Prezident lišácky mrkl okem a dodal:
"Tíhu případných námitek unesu, nebojte se. Navíc stojí na mé straně Khov, Neuman a devadesát procent obyvatelstva. Piráti se u občanů Zemské unie velkým sympatiím netěší. Pro většinu to jsou banditi, kteří si přisvojují práci a peníze druhých. Spěte klidně. Díky vašim dokumentům se nám snad podaří pochytat všechny spolupachatele. Ozvěte se nám po průchodu ze subprostoru. Bude na vás čekat

eskorta Galaktické policie, která s vámi poletí až do New Yorku."
Nancy s Markem vešli do salónu zrovna v okamžiku, kdy Goldman otevíral dveře koupelny.
"Chci ihned spojit se svou kanceláří. Únos vyvolal určitě paniku na burze a mé akcie asi klesly. Možná jsem přišel o velké peníze," řekl Goldman.
Penford, Ho-Huang a Gorba se k němu hned přidali.
"Videofon je vám k dispozici. Zajděte si za Rayem."
Zatímco se všichni tři vrhli ke dveřím a předháněli se, kdo bude v pilotní kabině dřív, Nancy řekla Markovi:
"Půjdu si lehnout. Myslím, že budu spát nejméně dvacet hodin."
Elsa podala Markovi skleničku.
"Vezmi si, myslím, že to potřebuješ."
"Děkuji. A ty nechceš zavolat svým obchodním agentům?"
Elsa se zasmála.
"Mají už několik hodin zpoždění. Domluvila jsem se s Rayem a zavolala příkazy ke koupi akcií hned, jak jsme nastoupili na loď. To víš, musím si tento výlet nějak nechat proplatit."
Mark pozvedl skleničku.
"Na nejpůvabnější obchodnici, co znám."
Pak Mark zvážněl a řekl:
"Jak se ti podařilo je všechny ubytovat? Jedna kabina musí přece scházet."
"Neschází. Z praktických i jiných důvodů jsem se nastěhovala k tobě."
Elsa vstala, vzala Marka za ruku a toužebně na něj pohlédla.
"Můj pravěký válečník si určitě chce odpočinout."